

2 22 січня — День Соборності України

4 Люди на непідконтрольній території потребують не харчів та інформації, а осмислення сенсу свого життя

ЗАСНОВАНА В 1990 РОЦІ

www.ukurier.gov.ua

УРЯДОВИЙ КУР'ЄР

СУБОТА, 21 СІЧНЯ 2017 РОКУ

ЦІНА ДОГОВІРНА

№12 (5881)

ЦИТАТА ДНЯ

ГЕННАДІЙ ЗУБКО: «Об'єднані територіальні громади всемеро збільшили свої бюджети після об'єднання».

Віце-прем'єр-міністр — міністр регіонального розвитку, будівництва і ЖКГ про можливість використання цих коштів на нагальні потреби ОТГ

Будуть буряки, буде й цукор

СОЛОДКЕ ПИТАННЯ. На виконання Закону «Про державне регулювання виробництва і реалізації цукру» на період з 1 вересня 2017 року до 1 вересня 2018 року уряд запровадив граничний розмір квоти поставки цукру на внутрішній ринок (квота «А») обсягом 1640 тисяч тонн і затвердив мінімальні ціни (без ПДВ) на цукор квоти «А» у розмірі 9172,57 гривні за тону (більш ніж торік на 1%) та на цукрові буряки — 633,1 гривні за тону (+2,6% до минулого року).

Зважаючи на торішний індекс інфляції — 112,4%, таке підвищення мінімальної ціни на цукор незначне, повідомляють у Мінпрополітики. Головна мета встановлення таких цін — це створення умов для забезпечення економічних стимулів виробництва цукрових буряків. Якщо така ціна буде нижчою за собівартість, можливі скорочення виробництва цукрового буряку, і, відповідно, виробництва цукру та його дефіцит.

У цифрах враховано зростання цін на матеріально-технічні засоби, пально-мастильні матеріали, технологічні, заготівельні, транспортні витрати, оплату праці тощо.

ЦИФРА ДНЯ

35% ВВП

становив торік у січні-вересні рівень тіньової економіки. Це на 5% менше, ніж за аналогічний період 2015 року

Як увіковічнити пам'ять

НАГАЛЬНО. Чому досі не створено Пантеону видатних українців та Алеї Героїв

5

Газета для тих, хто приймає рішення

ТРИВАЄ ПЕРЕДПЛАТА ГАЗЕТИ «УРЯДОВИЙ КУР'ЄР» НА 2017 РІК

ПЕРЕДПЛАТУ ПРИЙМАЮТЬ УСІ ВІДДІЛЕННЯ ЗВ'ЯЗКУ УКРПОШТИ

ОПЕРАТИВНО

друкуємо закони України, укази і розпорядження Президента, урядові рішення, адже більшість із цих документів набирають чинності саме з дня опублікування в «Урядовому кур'єрі»

ОБ'ЄКТИВНО

висвітлюємо діяльність глави держави, роботу Кабінету Міністрів, органів виконавчої влади в центрі та на місцях

ТЕЛЕКУР'ЄР

програми головних телеканалів України на сторінках «Урядового кур'єра»

КОМПЕТЕНТНО

на запитання читачів відповідають авторитетні спеціалісти: урядовці, юристи, учені, лікарі

ПЕРЕДПЛАТНА ЦІНА

для ветеранів війни, пенсіонерів, чорнобильців, студентів

для інших передплатників та підприємств і організацій

на 1 місяць	25 грн	47 грн
на 3 місяці	75 грн	141 грн
на півроку	150 грн	282 грн

Соціальний передплатний індекс 40227

Передплатний індекс 61035

УВАГА! Послуга за приймання передплати на 2017 рік — безкоштовна.

У Києві газету також можна придбати в кіосках «Союздруку»

НОВИНИ ТА КОМЕНТАРІ

Соборність України — це єдність усіх українців навколо головних ідей нашого майбутнього. Це неподільність наших земель: від Києва до Севастополя, від Донецька до Львова. Російська окупація недовговічна. Це агонія імперії, яка не має ні історичної, ні політичної перспективи. Водночас ці страшні події переконали: нас не зламати, ми сильні і здатні рухатися вперед, очищуючись від корупційних нашарувань. Ми як ніколи відчуваємо єдину державу, бо самі творимо її.

Микола ШОТ,
Олена ОСОБОВА,
«Урядовий кур'єр»

«Віднині воєдино зливаються століттями відірвані одна від одної частини єдиної України», — ці слова Акта Злуки двох українських республік (УНР і ЗУНР) в одну самостійну соборну Українську державу звучали 98 років тому. Ця подія історично-визначальна, незабутня для українців. Разом із цією датою святкуватимемо 22 січня і День Соборності України. На Львівщині й Тернопіллі з цієї нагоди організують чимало урочистих заходів.

У Львові опівдні на Личаківському кладовищі вшанують пам'ять борців за незалежність і територіальну цілісність України на полі почесних поховань. Відтак учасники заходів перейдуть до Меморіалу воїнам Української Галицької Армії й покладуть квіти до каплиці, в якій знайшов останній спочинок Президент Національної Ради ЗУНР Євген Петрушевич. Нагадаю, що прах очільника Західно-Української Народної Республіки перевезли сюди з Берліна та перепочивали 15 років тому.

Пам'ятні заходи відбудуться на ще одному полі почесних поховань Личаківського кладовища. Тут представники вла-

ди, громадських організацій запаллять лампадки до могил воїнів АТО. Згодом священнослужителі відправлять панахиду за тими, хто віддав своє життя в борні за незалежність України. Спільно помоляться за Україну на громадському віче в середмісті Львова біля пам'ятника Тарасові Шевченку. Урочиста академія з нагоди Дня Соборності України відбудеться в оперному театрі.

Береги злагоди

Тим часом учнівська й студентська молодь міста Лева ініціювала акцію «Міст єдності». Юнаки й дівчата прикрасять синьо-жовтими стрічками пішохідний міст над алеєю у парку «Погулянка», де залишаться побажання для України та міст. Утворять і живий ланцюг у пам'ять про Акт Злуки.

Міст, що з'єднує береги річки Збруч і, відповідно, адміністративно-територіальні межі Тернопільської та Хмельницької областей, традиційно стає місцем святкування Дня Соборності України. Адже тривалий час ці береги, а з ними й весь український народ, ділили імперії. Збруч був тоді рікою єднання. Цієї ж неділі через Збруч організують урочисту ходу — акцію єдності та громадської зла-

Соборність — це єдність наших земель

ВІКОПОМНЕ. У Львові пройдуть Мостом єдності, на Тернопіллі — через Збруч, а луганчани відправлять смс із привітаннями на той бік Сіверського Дінця

годи. Тут зустрінуться делегації Хмельниччини й Тернопільщини, обміняються короваями. Відтак колони рушать до селища Підволочиськ, де відбудуться святкування. У програмі, серед іншого, — відправлення молебню та концерт, в якому виступлять аматорські колективи Підволочиського (Тернопілля) й Волоцького (Хмельниччина) районів.

Напиши листа співвітчизнику

Луганчани до Дня Соборності України започаткували патріотичну акцію, до якої долучитися може кожен охочий, кому не байдужа доля краю та країни, хто хоче бачити свою Батьківщину мирною та квітучою. Усіх українців, людей молодих та поважного віку, вимушених переселенців та тих, чий рідні та друзі залишилися по той бік Сіверського Дінця представники Луганщини закликають написати смс та привітати із Днем Соборності земляків, які нині перебувають на непідконтрольній уряду території.

«У День Соборності я пропоную не озиратися назад, а думати, як зупинити агресію і розбудувати рідний край. Будь-яка війна рано чи пізно закінчується миром. Наше завдання — на-

Фото з сайту share.america.gov

Нині наша соборність знову зазнала агресії. Її врятує тільки єдність народу і віра у свої сили

близити його. Зробити це можна тільки через діалог, передусім людей по обидві лінії розмежування.

Досить використовувати мову ненависті, настав час шукати точки дотику! Ми були і залишаємося єдиною Луганщиною, тісно пов'язаною родинними, дружніми і професійними зв'язками. У нас одне минуле і одне, я впевнений, майбутнє!», — вважає голова Луганської облдержадміністрації Юрій Гарбуз.

Ініціатори акції пропонують написати своєму товаришу, сусіду, колезі, знайомому, який проживає на окупованій території, хоч би дев'ять слів: «Ми прагнемо миру! Ми всі українці! Ми будемо разом!». Одночасно стартує інтернет-акція у соціальній мережі Фейсбук із хештегом #напишистадругу.

Луганчани сподіваються, що акцію підтримають не лише в області, а й за її межами та навіть за межами країни.

Небайдужі українці підтримують захисників

МЕМОРАНДУМ. Кількість представників бізнесу, силових структур, держустанов і громадськості, які допомагають учасникам бойових дій, значно збільшилася

Любомира КОВАЛЬ,
«Урядовий кур'єр»

Півроку тому «Урядовий кур'єр» уже розповідав про те, як за ініціативи Всеукраїнського об'єднання учасників АТО «Українці — разом!» й за підтримки Державної служби України у справах ветеранів війни та учасників АТО й вітчизняного бізнесу стартувала програма соціально-правового забезпечення учасників бойових дій, презентована як «Соціальна картка учасників АТО». («Допомога для справжніх героїв», «УК» від 14 квітня 2016 р.). Ця картка дає змогу її власнику, демобілізованому воїну, отримувати безоплатну правову, медичну й психологічну допомогу за місцем проживання. А також право на безоплатний проїзд у громадському транспорті, отримання знижки до 10% у певних торговельних мережах по всій Україні та на купівлю пального на заправках.

А нині кількість тих, хто має бажання допомогти демобілізованим воїнам, пораненим і родинам загиблих, збільшилася в рази. До цієї соціальної програми

приєдналися низка державних установ, зокрема юридичних, медичних та фармацевтичних закладів, представники військових та силових структур, громадські організації та ЗМІ. 19 січня 2017 року вони підписали Меморандум про взаєморозуміння та співпрацю. Загалом же від початку дії проекту до нього приєдналися 1800 об'єктів — від мереж великих супермаркетів до невеличких сільських крамниць.

— «Соціальна картка учасників АТО» — це унікальна платформа, на якій об'єднуються представники бізнесу, громадськості, учасники бойових дій, силові структури та державні органи управління як на місцях, так і по всій Україні, що прагнуть допомогти власникам цих карток. Отримати картку може кожен учасник бойових дій, який має відповідне посвідчення. Мають таке право й рідні загиблих воїнів — на родину видають дві картки: дружині (чоловіку) загиблого та його батькам, — зазначив голова Всеукраїнського об'єднання учасників АТО «Українці — разом!» Руслан Руденко.

Він поінформував, що з квітня 2016 року, коли було презенто-

вано «Соціальну картку учасника АТО», її вже отримали понад 47 тисяч учасників бойових дій. Зареєструвалися на отримання картки майже 60 тисяч учасників АТО з усієї України.

Руслан Руденко зауважив, що бажаних отримати картки нині набагато більше, ніж можливостей у громадської організації їх виготовити. Адже цей проект недержавний, його підтримує соціально відповідальний бізнес та інші небайдужі українці. Тому різниця між тими, хто зареєструвався на отримання картки, і тими, хто вже її отримав, майже 12 тисяч. Собівартість картки невелика — всього 5 гривень, і учасник АТО отримує змогу користуватися усіма пільгами та знижками, які нею передбачено. Технічно картка адаптована до всіх електронних терміналів, які діють на території України. У маленьких магазинах, де терміналів немає, достатньо пред'явити її продавцеві. У планах на 2017 рік — забезпечити картками ще 100 тисяч воїнів.

Він також розповів, що протягом 2016 року, наприклад, у Нацгвардії такою соціальною картою забезпечений кожен другий учасник бойових дій. Юридичну підтримку отримали понад 2 тисячі учасників АТО — власників карток. А в межах фізичної та психологічної реабілітації була заснована Футбольна ліга учасників АТО. Це дало змогу понад

КОНТАКТИ

Отримати картку безкоштовно можна, зареєструвавшись в інтернеті на сайті Всеукраїнського об'єднання учасників АТО «Українці — разом!» — ukrazom.org або зателефонувавши безкоштовно за номером «гарячої» лінії 8-800-50-75-75 та подавши про себе мінімальну кількість відомостей, які доводять, що ви — насправді учасник бойових дій.

тисячі демобілізованих хлопців безплатно долучитися до реабілітаційних занять фізкультурою та спортом. Матчі проводили на великих полях, команди складалися з представників ЗСУ, Нацгвардії, прикордонників та інших силовиків. Цього року кількість залучених до футболу воїнів планують значно збільшити.

Голова Державної служби України у справах війни та учасників АТО Артур Дерев'яко зауважив: якщо ще торік в Україні було зареєстровано трохи більше 400 об'єднань учасників, ветеранів та інвалідів АТО, то на сьогодні їх вже 750. Він висловив вдячність нинішньому уряду за вирішення питання щодо запровадження єдиного електронного квитка для користування громадським транспортом, на підтвердження чого 18 січня 2016 року представники Кабміну підписали відповідні документи. Так, учасники АТО — власники карток отримають змогу скористатися ними для безплатного пільгового проїзду. Користування картою також допоможе перевізникам фіксувати че-

рез електронні термінали точну кількість перевезених пільговиків та унеможливити зловживання.

А полковник Нацгвардії В'ячеслав Яценко наголосив, що для того, щоб прискорити процедуру отримання карток нацгвардійцями, у частинах було призначено відповідальних за це офіцерів-кадровиків, які заповнювали необхідні документи. Адже не всі учасники АТО обізнані про існування такої картки та про те, куди і як слід звертатися по неї. Офіцери їх інформували та допомагали в цьому. Також у лавах Нацгвардії запровадили видачу карток воїнам безпосередньо в зоні АТО під час їхнього перебування на ротаді. Остання така акція відбулася 12 січня 2017 року.

Представники усіх сторін, які підписали Меморандум про співпрацю на допомогу воїнам та родинам загиблих, у межах проекту погодилися і наголосили, що й надалі докладатимуть максимум зусиль, аби допомогти героям, які захищають нас на передовій, повсякчас ризикуючи власним життям.

ДОВІДКА «УК»

«Соціальну картку учасника АТО» уже отримали: представники ЗСУ — 25586 карток, представники Нацгвардії — 11286, МВС — понад 6 тисяч, Державної прикордонної служби — 2849, СБУ — 893, Нацполіції — 294, інші учасники бойових дій — понад 400 карток.

НОВИНИ ТА КОМЕНТАРІ

МВФ бере два тижні на технічні доопрацювання

Катерина МАЦЕГОРА,
«Урядовий кур'єр»

АКЦЕНТ. Третій день перебування Президента Петра Порошенка у Давосі запам'ятався його зустріччю з Генеральним секретарем ООН Антоніо Гутеррешем. Цю посаду він обіймає недовго. Однак це не завадило главі держави говорити про потребу обстоювати базові цілі й принципи Статуту ООН. Антоніо Гутерреш, ще перебуваючи на посаді Верховного комісара ООН з питань біженців, опікувався внутрішньо переміщеними особами з Донбасу та Криму. Тому співрозмовники без зайвих відступів обговорили саме перспективи подальшої взаємодії у межах ООН. Тут переважно враховуватимуть позицію України під час її головування в Раді безпеки ООН з лютого 2017 року. Під час розмови Петро Порошенко закликав Генсека ООН звернути більшу увагу на порушення прав людини в окупованих Криму та частині Донбасу. Окремо надано інформацію щодо позову проти Росії до Міжнародного суду ООН.

Не менш важливими були переговори глави держави з Директором-розпорядником Міжнародного валютного фонду Крістін Лагард. Президент не оминув увагою факту виконання Україною всіх вимог третього Меморандуму МВФ. По завершенні зустрічі Петро Порошенко розповів представникам ЗМІ таке: «Співавтор значної частини наших реформ і нашого успіху — МВФ. Пишаюся, що в цей складний час економічної та фінансової стабілізації ми маємо відмінну співпрацю з усією командою МВФ і здобуємо багатообіцяючі результати».

Фото Михайла ПАЛІЧКАКА

Директор-розпорядник фонду Крістін Лагард вірить у поступ наших реформ

Крістін Лагард назвала цю зустріч ефективною, оскільки під час неї констатовано прогрес в українських реформах. «Маю всі підстави вірити, що останні кілька технічних питань, які потрібно доопрацювати, буде успішно вирішено впродовж кількох наступних тижнів. Сподіваюся, до того часу ми виконаємо всі вимоги», — цитує її слова департамент прес-служби АП.

А ще Петро Порошенко зустрічався у Швейцарській Конфедерації з керівниками великих західних компаній. Серед них: голова ради директорів компанії «АрселорМіттал» Лакшмі Міттал та генеральний директор Cargill Девід Макленнан. Лакшмі Міттал вважає, що питання, пов'язані з адмініструванням податків та поверненням ПДВ експортерам вирішуються успішно. «Ми відчуваємо реальні зрушення в Україні», — резюмував він. На це Президент відреагував словами: сподіваннями про розвиток інвестиційного співробітництва з «АрселорМіттал» та пе-

реходом на нові технології виробництва.

А Девід Макленнан привітав поліпшення інвестиційного клімату в Україні завдяки здійснюваним реформам. Він заявив, що Cargill готова надалі розгортати свою діяльність в нашій країні.

Вже з Прем'єр-міністром Нідерландів Марком Рютте йшлося про виконання рішення грудневого засідання Європейської Ради. Президент побачив у них відкриття перспектив для завершення Нідерландами процесу ратифікації Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом. Прем'єр-міністр Нідерландів говорив про підтримку України в питанні продовження санкційного тиску на Росію до повного виконання мінських угод і відновлення територіальної цілісності нашої держави. Він висловлювався і за швидке запровадження ЄС безвізового режиму для нас. Окрім цього, сторони відшукували точки дотику для притягнення до відповідальності винних у

теракті щодо літака Малайзійських авіаліній рейсу МН 17.

Під час переговорів із Прем'єр-міністром Грузії Гіоргі Квірікашвілі Петро Порошенко приділив найбільше уваги поглибленню торговельно-економічної та культурної співпраці. Високопосадовці узгодили попередній графік двосторонніх заходів високого рівня у 2017 році та домовилися продовжити практику взаємодії в межах міжнародних організацій. Україна і Грузія також скоординували позиції з безвізового режиму. Цьогоріч обидві країни очікують позитивних рішень ЄС для своїх громадян.

Уже під час інтерв'ю телекомпанії CNN Президент акцентував на зростанні української економіки. Він виявляв оптимізм, розповідаючи, зокрема, про ефективну дію торік антикорупційної системи. Потім глава держави виокремив роль сильної та об'єднаної Європи й трансатлантичної єдності, включно із США, для майбутнього України.

ПРОШУ СЛОВА!

Чому лікуватися в Україні краще

Ірина ПОЛІЩУК,
«Урядовий кур'єр»

Останнім часом всі, кому не лінки, сварять нашу медицину. На жаль, серед ескулапів багато нечесних працівників, яких єдине що цікавить — нажива. Саме вони виписують купу дорогих ліків і радять купувати їх лише у певній аптеці. Адже від цього матимуть грошовий зиск. Є й ті, хто, мабуть, погано вчився, тому лікує абияк. Проте є й лікарі, які чесно виконують свою роботу, і їм украй образливо, що їх прирівнюють до нечесних або не дуже фахових.

Якось улітку довелося викликати «Швидку» для сусідки по дачі, що розташована за 150 кілометрів від Києва. Маю сказати, що допомога прибула за 30 хвилин, саме стільки треба, щоб доїхати від райцентру до села. Лікарка була дуже уважною, вислухала, надала допомогу і запропонувала госпіталізацію. Це при тому, що прописана сусідка в Києві. Ліки та шприци у них були свої. І жодного натяку на те, що їй треба «віддячити».

Тоді мене це дуже здивувало, адже давно не доводилося стикатися з лікарями, які б відмовлялися від грошей. Але в селах, що розташовані на чималій відстані від столиці, на першому місці доброта і чуйність. Там, якщо комусь погано, сусіди приходять на допомогу зі своєю аптечкою: раптом у лікарів, які приїдуть, не буде того ж шприца. А «Швидку допомогу», якщо треба, можна зловити й на дорозі. І це не просто слова. Наша знайома, яка живе на початку вулиці, того ж дня, коли ми викликали «Швидку» до сусідки, на зворотному шляху зупинила машину і попросила, щоб лікарі оглянули її дочку, якій не могли в домашніх умовах збити тиск. Лікарі зупинилися «на вимогу» і надали допомогу.

Звісно, інколи на виклик приїжджають і «пофігісти», але таких небагато. І це підтверджує невеличке опитування, яке провела серед знайомих, родичів і сусідів.

Запримітила одну цікаву річ. Хоч як би ляляли нашу медицину ті, хто виїхав на заробітки чи постійне місце проживання за кордон, але лікуватися вони зазвичай приїжджають в Україну. Цікаво, якщо там усе аж так добре, а в нас погано, то навіщо сюди їхати лікуватись?

Так, знайома, яка вже багато років працює в Італії, приїхала в Україну, щоб здати аналізи й пролікуватися. На запитання «Невже у нас медицина краща?» у відповідь почула: не гірша, але значно дешевша. До того ж тут можна порозпитувати знайомих і знайти нормального лікаря, який за невелику, особливо порівняно з Італією, плату постарается допомогти.

Ще більше вразила подруга, яка виїхала заміж за англієця і теж днями має приїхати лікуватись, що мене насправді дуже здивувало. Подруга не може дочекатися приїзду на батьківщину. Вже кілька місяців вона страждає від сильного болю, тамтешня «Швидка» приїжджає, причину такого стану молодої жінки не розуміє, оскільки аналізи, які вона здає, показують, що в неї все в нормі, виписують знеболювальне й заспокоїливе та їдуть. «Як так?» — запитую. У відповідь чую: «В них є певні протоколи лікування захворювань. Якщо твоя хвороба, скажімо, не підпадає під ці протоколи, то її немає. А в мене нестандартна хвороба, яку в Україні довго шукали, але все-таки виявили. І тоді лікар мені сказала, що в деяких людей хвороби проявляються і розвиваються нестандартно, тому їх важко виявити. Якщо в Україні лікарі враховують індивідуальність людини і розуміють, що протокол — це одне, а людський організм — це інше, то в Англії керуються лише протоколом! Їхні лікарі просто не розуміють, як можна лікувати інакше», — ділиться враженнями молода жінка.

Схожа ситуація сталась зі знайомою, яка приїхала в Україну лікуватися з Данії. В цій, одній із найкомфортніших для проживання країн, лікарі сказали дівчині, що вона цілковито здорова, а симптоми, про які вона розповідає, — вигадки. Адже у її молодому віці хвороба з описаними нею симптомами неможлива... І приписали їй заспокоїливе.

Ще один знайомий, який приїхав з Ізраїлю не лише провідати рідних, а й полікувати зуби, переконував, як погано жити в Україні. Ось тільки на запитання, чому ж тоді приїхав лікувати зуби в таку погану Україну, буркнув: бо там дорого.

Інша знайома приїхала з Америки, щоб полікувати ніс. «В Америці лікують за страховкою безкоштовно. Проте розумієш, — каже знайома, — щоб потрапити до того ж отоларинголога за страховкою, потрібно, щоб направлення дав сімейний лікар, і ще треба дочекатися своєї черги, а цей процес може затягнутися й на три місяці... За цей період або хвороба сама мине, або ти просто не дочекаєшся своєї черги. В Україні все просто: болить серце — йди собі до кардіолога, ніс — пряма дорога до отоларинголога. Бачиш, що лікар щось трохи не те робить, йди до іншого. В будь-якому разі альтернативна думка зайвою не буде. Там, звісно, теж можна піти до лікаря без черги, але це коштуватиме дуже дорого. До того ж немає певності, що той ескулап виявиться професіоналом і тобі допоможе».

Ось так інколи буває дуже корисно провести день «на телефоні» та поспілкуватися зі знайомими, які не прикрашатимуть життя за кордоном, а розкажуть правду. Тож, як казав великий Кобзар, чужого навчається, та свого не цурайтесь. Звісно, наша медицина потребує змін, але слід бути дуже обережним, щоб не зруйнувати те хороше, що маємо, щоб у підсумку не вийшло, як завжди...

Перші завжди у виграші

ПРОЕКТ. Міжнародні організації нададуть допомогу регіонам, які розпочнуть медичну реформу

Сергій ДМИТРУК
для «Урядового кур'єра»

Така технічна й організаційна допомога передбачена у межах тристороннього проекту, який стартував за участю Світового банку, Швейцарського бюро співробітництва та Міністерства охорони здоров'я.

Проект «Підтримка реформ і ефективного урядування у сфері охорони здоров'я в Україні» триватиме три роки. На його реалізацію передбачено два мільйони 600 тисяч швейцарських франків. Як наголосила в.о. міністра охорони здоров'я Уляна Супрун, його головна мета — допомога впровадженню реформ на регіональному рівні та протидія корупції під час закупівель медпрепаратів та виробів медичного призначення.

— Цей проект буде реалізовано у Львівській, Полтавській областях, і, сподіваємось, його позитивний досвід поширюватимуть по всій Україні. Співпраця з регіонами — це частина програми з децентралізації, яку ми підтримуємо, тож треба заохотити області-лідери та ті, що найбільше роблять щодо реформування. Є два компоненти проекту: технічна допомога для імплементації реформ у регіонах та протидія корупції, — наголосила вона.

У свою чергу заступник міністра охорони здоров'я Павло Ковтонюк нагадав, що Міністерство охорони здоров'я працює з міжнародними організаціями у багатьох напрямках, і нинішній проект важливий у контексті реалізації проекту Світового банку «Поліпшення охорони

ДОВІДКА «УК»

Тривалість проекту «Підтримка реформ і ефективного урядування у сфері охорони здоров'я в Україні»: 2017—2020 роки.

Регіони: Полтавська, Львівська області, інші, визначені МОЗ.

Проект складається із двох компонентів:

✓ технічна допомога регіонам у впровадженні пріоритетних напрямів реформи охорони здоров'я та допомога уряду в ухваленні рішень на основі регіонального досвіду;

✓ підвищення інституційної спроможності для поліпшення управління та боротьби з корупцією в секторі охорони здоров'я, моніторингу закупівель та фінансової діяльності проекту «Поліпшення охорони здоров'я на службі у людей».

здоров'я на службі у людей», який передбачає використання позики в розмірі 214,73 мільйона доларів. «Цього року відбудуватиметься активна фаза реалізації проекту Світового банку в регіонах, де заплановано багато закупівель. Дуже важливий запит суспільства — відсутність корупції і прозорість тендерів. Ми попросили колег реалізувати

сучасну систему запобігання корупції і забезпечення прозорості під час закупівель», — розповів заступник міністра.

Павло Ковтонюк додав, що відтепер контроль здійснюватимуть не на етапі перевірок після проведення закупівель, як це було досі. Буде здійснено заходи, які унеможливлять корупцію.

ПОДІЇ ТА КОМЕНТАРІ

ДОКУМЕНТИ

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА
від 11 січня 2017 р. № 7
Київ

Про внесення зміни у додаток 2 до постанови Кабінету Міністрів України від 18 квітня 2012 р. № 606

Кабінет Міністрів України **ПОСТАНОВЛЯЄ:**
Внести зміну у додаток 2 до постанови Кабінету Міністрів України від 18 квітня 2012 р. № 606 «Про затвердження рекомендаційних переліків структурних підрозділів обласної, Київської та Севастопольської міської, районної, районної в м. Києві та Севастополі державних адміністрацій» (Офіційний вісник України, 2012 р., № 50, ст. 1984, № 83, ст. 3362; 2014 р., № 8, ст. 249, № 53, ст. 1406; 2016 р., № 16, ст. 629, № 24, ст. 952), доповнивши пункт 1 після абзацу третього новим абзацом такого змісту:
«взаємодії з громадськістю».

У зв'язку з цим абзаци четвертий — шістнадцятий вважати відповідно абзацами п'ятим — сімнадцятим.

Прем'єр-міністр України В. ГРОЙСМАН

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА
від 11 січня 2017 р. № 11
Київ

Про внесення змін до пункту 4 Положення про Міністерство юстиції України

Кабінет Міністрів України **ПОСТАНОВЛЯЄ:**
Внести зміни до пункту 4 Положення про Міністерство юстиції України, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 2 липня 2014 р. № 228 (Офіційний вісник України, 2014 р., № 54, ст. 1455, № 85, ст. 2412; 2015 р., № 6, ст. 127, № 30, ст. 881, № 40, ст. 1218, № 59, ст. 1943, № 72, ст. 2368; 2016 р., № 2, ст. 110, № 21, ст. 829, № 42, ст. 1578, № 73, ст. 2463, № 82, ст. 2707, № 91, ст. 2973, № 101, ст. 3311), доповнивши його підпунктами 95¹⁵ і 95¹⁶ такого змісту:
«95¹⁵) забезпечує здійснення оперативно-розшукової діяльності оперативними підрозділами органів і установ виконання покарань та слідчих ізоляторів Державної кримінально-виконавчої служби;
95¹⁶) забезпечує здійснення досудового розслідування злочинів, вчинених на території або в приміщеннях Державної кримінально-виконавчої служби».

Прем'єр-міністр України В. ГРОЙСМАН

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

РОЗПОРЯДЖЕННЯ
від 16 січня 2017 р. № 17-р
Київ

Про внесення зміни до складу Організаційного комітету з підготовки та проведення в Україні у 2017 році пісенного конкурсу «Євробачення»

Внести зміну до складу Організаційного комітету з підготовки та проведення в Україні у 2017 році пісенного конкурсу «Євробачення», утвореного розпорядженням Кабінету Міністрів України від 1 червня 2016 р. № 411, замінивши позицію «Генеральний директор Національної телекомпанії України, заступник голови Оргкомітету» позицією «Віце-прем'єр-міністр України, заступник голови Оргкомітету».

Прем'єр-міністр України В. ГРОЙСМАН

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

РОЗПОРЯДЖЕННЯ
від 16 січня 2017 р. № 18-р
Київ

Питання управління майном публічного акціонерного товариства «Національна суспільна телерадіокомпанія України»

Визначити Державний комітет телебачення і радіомовлення органом, що здійснює функції з управлінням майном публічного акціонерного товариства «Національна суспільна телерадіокомпанія України».

Прем'єр-міністр України В. ГРОЙСМАН

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

РОЗПОРЯДЖЕННЯ
від 18 січня 2017 р. № 31-р
Київ

Про визнання таким, що втратило чинність, розпорядження Кабінету Міністрів України від 18 березня 2015 р. № 252

Визнати таким, що втратило чинність, розпорядження Кабінету Міністрів України від 18 березня 2015 р. № 252 «Про тимчасове покладення обов'язків Урядового уповноваженого з питань антикорупційної політики на Сігіянську В. О.».

Прем'єр-міністр України В. ГРОЙСМАН

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

РОЗПОРЯДЖЕННЯ
від 18 січня 2017 р. № 33-р
Київ

Про перепоховання в Україні останків видатного українського письменника Олександра Олеся

1. Перепоховати останки видатного українського письменника Олександра Олеся та його дружини Віри Антонівни Кандиби на території державного історико-меморіального Лук'янівського цвинтаря в м. Києві.
2. Виділити Міністерству закордонних справ для перевезення з Чеської Республіки в Україну останків Олександра Олеся та його дружини Віри Антонівни Кандиби — 60 тис. гривень, Київській міській держадміністрації на їх перепоховання — 80 тис. гривень.
3. Міністерству фінансів здійснити зазначені видатки за рахунок коштів резервного фонду державного бюджету.
4. Міністерству закордонних справ, Київській міській держадміністрації: затвердити у тиждень строк за погодженням з Міністерством економічного розвитку і торгівлі та Міністерством фінансів перелік витрат, пов'язаних з виконанням пункту 2 цього розпорядження;
подати до 28 грудня 2017 р. Міністерству економічного розвитку і торгівлі, Міністерству фінансів та Державній казначейській службі звіт про використання коштів, виділених згідно з цим розпорядженням.

Прем'єр-міністр України В. ГРОЙСМАН

Що покласти в багаж до Луганська?

ПО ТОЙ БІК. Люди на непідконтрольній території потребують не харчів та інформації, а осмислення сенсу свого життя

Володимир ЧЕРКАШИН
для «Урядового кур'єра»

Ці дорожні нотатки написано, звичайно, коли вже опинився на українській землі. Після новорічних канікул, які провів у колі рідному домі, в колі друзів і родичів, які змушені жити в самопроголошеній республіці. Отже, ситі та п'яні святкові дні минули у суцільних відвертих дискусіях щодо болючого для усіх нинішнього і майбутнього життя. А на деякі запитання відповіді я шукаю і нині.

Мовчання англійських танків

Чи треба тягти через блокпост валізу з продуктами вагою 75 (за новими правилами перегину лінії розмежування) кілограмів? Це кожен вирішує сам. У магазинах окупованого Луганська достатньо продуктів. Більшість — російського виробництва, але чимало й українських товарів. Є навіть «Київський» торт. Були б гроші!

Багато пунктів обміну валют, тож без проблем можна обміняти гривні на російські рублі. Однак краще це робити одразу, бо так зручніше розраховуватися за товари. Хоча ходять рублі, гривні візьмуть на касі в будь-якому магазині (діє мультивалютна система), але тут порахують ціну товару за курсом 1: 2. Тож в обміннику вигідніше.

У гості легко і приємно приходити таким собі Дідом Морозом. Щоправда, в першій же компанії, де є люди старшого віку, можуть запропонувати подивитися ілюстровані альбоми «Ворошиловград» або фотографії різних років. «Було місто троянд, — згадував мій візаві. — Тепловози поставляли в десятки країн світу! Їхали до нас сюди вчитися звідусіль. Як у такому місті не бути інтернаціоналістом? Нас тепер в Україні звинувачують, що влітку 2014 року жінки зустрічали російські танки з квітами. Але ж тоді влітку в місті був справжній розгул злочинності! Люди вірили, що до нас йдуть миротворці! Збоку у танків було намальовано білі смуги. Вони прийшли — і з'явилися вода та світло, життя налагодилося. А щодо того, що жодна війна не обходиться без участі іноземців, то в Луганську біля пам'ятника Борцям революції й досі стоять стопудові англійські танки Mk.V! І раніше так було, і тепер. Хіба ні?»

Що тут скажеш у відповідь? Луганчани щодня бачать британські бойові машини Mk.V, які брали участь у громадянській війні 1918—1920 років, уряд

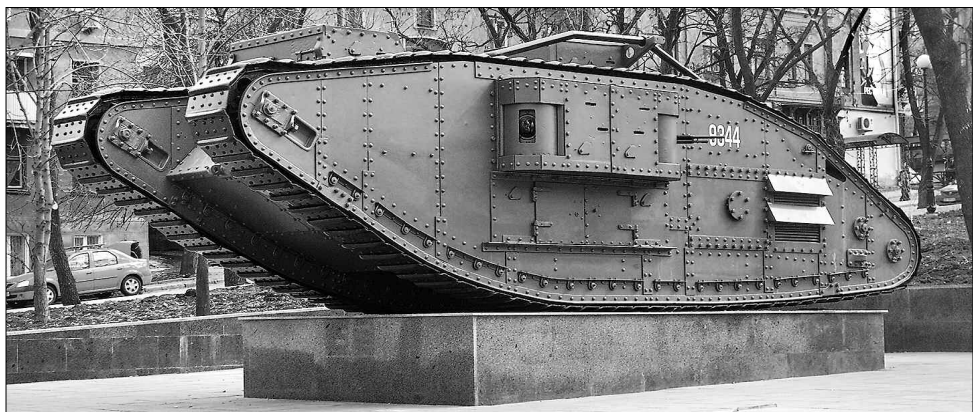

Фото з соціальної мережі Фейсбук

У Луганську й досі стоїть англійський танк «Марк-5», який захищав стару Росію від більшовиків

Об'єднаного Королівства разом з іншим озброєнням та обмундируванням забезпечував ними захисників старої Росії. Історики встановили, що кожен танк Mk.V мав своє ім'я, один з них називався «Дерзкий». У 1938 році нарком СРСР Климент Ворошилов наказав використовувати ці машини як пам'ятники. Машини марки Mk.V в світі залишилися лише п'ять, дві з них встановлено в Луганську. А до війни 2014 року містом ходили чутки, ніби британці готові викупити їх за великі гроші, бо це пам'ятка інженерної думки.

Комісійні магазини заповнили місто

У Луганську нині справжній бум комісійної торгівлі, розширюється мережа магазинів уживаних речей. «Дивіться, яку гарну сумку я вчора купила в нашому комісійному «Барсетка», — хвалилася одна з жінок на вечірці у друзів. — Справжня шкіра. І всього за двісті російських рублів. Головне — нова. Всередині навіть бирка була. А то, знаєте, тепер усяке буває. Один мій знайомий зайшов у комісійний на вулиці Радянській і побачив власну річ, яку вкрали в його квартирі. То був якийсь прилад для фотосправи. Він «сплив» через кілька місяців після пограбування його квартири. Не хотілося б, щоб отак купити щось, а потім до тебе людина підійде і скаже, що річ ту у неї вкрадено».

Комісійних магазинів стає дедалі більше, а замість колишніх бутиків одягу модних брендів з'являються численні магазини хлібно-піріжкового профілю. У них смачні назви, а навколо — аромат свіжої випічки. Різноманітні вироби з тіста печуть у присутності покупця. А ось кількість аптек зменшується. Друзі розповідають, що навіть у найтяжчі часи торгівля медичними препаратами згортається. Попит є, але пропозицій мало. Можливо, поставки ліків з Росії не так легко налагодити, як продуктів.

Музей козацької слави живе

Один мій знайомий сказав: «Щоб жити в Луганську, потрібно мати силу духу». І повів мене у Свято-Троїцький храм української православної церкви Київського патріархату, який і нині працює в Луганську. А при храмі — музей козацької слави.

«Я думаю, ми все це переживемо, — розповідав мій співрозмовник. — Тепер у Луганську на кожному кроці можна бачити людей у формі, яких ми називаємо «ополченцями». Свого часу в місті стояв батальйон чеченців, які захопили Веселу Гору і поливали навколо «градами» так щільно, що все продірявлено, наче решето. Коли розривається «град», малесенькі дрібні осколки прошивають усе довкола, від чого виникає пронизливий свист.

Якось один із таких ополченців заговорив зі мною у маршрутці. Чую, що в нього говірка специфічна, запиту: «Что-то у тебя говор такой русский. Я объездил всю Россию, знаю. Откуда ты?» «Я из Санкт-Петербурга», — відповідає. Думаю, і чого тебе принесло до нас із самого Санкт-Петербурга? А потім твоя влада відрешується від таких, як ти, ніби «там немає наших». Немовби то місцеві б'ються. Чи ось останнім часом правитель Росії заявляє, що «ми мали захистити тут, на Донбасі, російськомовне населення». Та хто його переслідує? Хто заважає говорити російською мовою?» — гарячкував мій знайомий.

Я запитав: невже до нього не чіпляються тут за такі слова?

«Іноді приходять. До отця Анатолія у Свято-Троїцький храм приходили. Доводилося вступати у дискусію з місцевим майором, який кричав про «хунту та бандерів», — зізнався мій луганський товариш. — Але музей козацької слави, що ми створили при церкві, так ми живемо. Та й люди змінюються. Я бачу, як з аншлагом йдуть вистави в українському театрі. Розумію, чому приходять люди: їм хоча б почути рідне слово. Вони ж не можуть вільно спілкуватися українською у маршрутці. Ось був випадок. Знайома вчителька їхала в маршрутці та розмовляла телефоном з матір'ю українською. Водій б'є по гальмах: «Ану, прекращайте бандеровщину. А то выброшд к чертовой матери!» Вона розгубилася, в сльозах прийшла до церкви.

Та загалом усі поведуться вже інакше, і народ загалом, і ті, хто у формі. Побачив на центральній вулиці на паркані напис «Идем на Киев!» з трьома знаками оклику. А нижче фарбою з балончиків додано: «Не отбросьте копыта». Або на зупинці на лаві лежить примірник газети «Республика». Це місцеве видання з великим накладом, яке розповсюджують безкоштовно. В ній розповідають про бойові дії, міжнародні відносини, зрозуміло, з «потойбічного» погляду. Дивлюся, хтось авторучкою біля назви «Республика» приписав «Дырка от бублика». І залишив. Значить, є люди, які розуміють, що оголосити окремою республікою половину території Луганської області — це смішно. І таких випадків незгоди дуже багато».

PS Зрозуміло, що ніхто не проводить соціологічних досліджень настроїв мешканців Луганська. Та й чи готові були б люди сказати таким дослідникам правду? Але вести діалог потрібно! Інтернет на непідконтрольній території працює, українські телеканали люди дивляться, зокрема всі наші політичні токшоу. Інша річ, що думки цих слухачів і глядачів не враховують наші політики. І ніколи не виступають зі зверненнями до людей, які змушені були через різні обставини залишитися жити на окупованій території. Ніхто не дбає про те, аби дати цим людям надію, або, як тепер говорять, донести туди смисли. Якщо ви маєте намір поїхати за лінію розмежування, будьте готові відповідати на найрізноманітніші запитання.

АКТУАЛЬНО

Як увіковічнити пам'ять

Олег ЛИСТОПАД,
«Урядовий кур'єр»

Уродовому містечку гетьмана Івана Виговського — Руді, що на Львівщині, є чудовий музей славетному полководцеві. Гетьман знаменитий зокрема тим, що 1659 року здобув блискучу перемогу під Конотопом над 100-тисячною російською армією. Життя Виговського — бурхливий потік злетів та падінь, перемог та поразок, мудрих рішень та грубих помилок. Яскрава, непересічна, знакова в історії України постає варта, попри свою суперечливість, і музею, і квітів на могилі. Але якщо музей ви так само, як і я свого часу, можете за бажання відвідати, то покласти квіти — не вийде. Ні співробітники цього закладу, ні будь-хто інший не скажуть вам, де могила полководця. Бо місце його поховання досі не знайдено.

Наріжні камені історії

Прийти до могили героя, видатного державотворця, геніального мислителя або митця — найкращий спосіб переконатися в реальності його існування, у наявності матеріальних основ не лише історичних трактатів, а й міфів, переказів, оповідок, легенд та билін про ті часи та тих достойників. Могильні плити — це своєрідні наріжні камені будівлі під назвою історія нації, непахитний фундамент національної гідності та гордості.

Але часто-густо прийти не виходить. У кращому разі тому, що доведеться їхати аж за кордон: щоб покласти квіти до могили Степана Бандери — до Німеччини, гетьмана Петра Дорошенка — до села Ярполчого, що в Підмосков'ї. У гіршому — бо могили знищено, а останки зникли.

Спалено ворогами тіло Романа Шухевича, знищена могила Івана Мазепи у Галаці (Румунія), досі шукають прах короля Данила Галицького у Холмі (Польща).

Закон є, Меморіалу — немає

У січні 2015-го Верховна Рада ухвалила постанову «Про увіковічнення пам'яті Героїв України, які віддали своє життя за свободу і незалежність України». Документом передбачено «створення у центральній частині столиці України місті-герої Києві Українського національного пантеону (Меморіального комплексу)». У серпні того самого року відповідним президентським указом («Про заходи щодо створення меморіалу українських героїв») на Кабмін покладено обов'язок розробити і затвердити конкретні заходи зі створення меморіалу. А в жовтні 2015 року розпорядженням Президента України №770 затверджено склад відповідного Організаційного комітету, який мав очолили Прем'єр-міністр та глава Адміністрації Президента України. У його складі зокрема заступники та радники міністрів різних міністерств, науковці, народні депутати, громадські активісти. Але жодного разу Оргкомітет так і не зібрався.

Торік Український інститут національної пам'яті розпочав системну роботу з обліку могил видатних українців, а у вересні провів на Львівському форумі видавців тематичну дискусію. Але цього замало. Недавній випадок із мало не втраченими останками Олександра Олеся ще раз підтвердив, що збереження пам'яті про визначних українців й донині переважно справа ентузіастів. А мала б стати справою держави та всього суспільства.

Щоб не було пізно

За інформацією співробітника Інституту національної пам'яті Павла Подобеда, тільки могил представників військово-політичної еміграції, яких покинули Батьківщину змусила російсько-більшовицька диктатура, налічується близько 250 тисяч. Тоді як одні могили ентузіастів знаходять, інші безповоротно втрачаються. Часто з банальної причини несплати за оренду місця поховання.

Так, у німецькому Дорнштадті Оксана Юркова з «Історичного фронту» віднайшла нещодавно могилу видатного археолога та історика Наталі Полонської-Василенко. Двотомник Полонської «Історія України» перевидано вже в незалежній Україні аж чотири рази. Науковці часто посилаються на численні праці Н. Полонської-Василенко з історії Української академії наук, Запорозької Січі, заселення Південної України.

На тому самому Ольшанському цвинтарі в Чехії, де покоївся прах Олеся, була, але вже втрачена, могила вояка армії УНР і поета Юрія Дарагана. Також у Чехії покояться останки іншого члена Директорії УНР — Федора Швеця, і їх надійне збереження теж не достовірний факт. Під загрозою зникнення була могила члена Директорії УНР Опанаса Андрієвського в Едлінгу (Австрія).

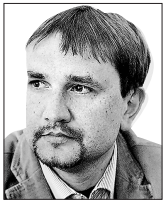
Рятувати вже негайно потрібно і поховання учасника визвольних змагань письменника Леоніда Мосендза. Його могилу у Швейцарії невідомі сплундрували під час Революції гідності. Але ще гірше те, що невідомо, як надовго оплачено саме місце на цвинтарі.

За даними П. Подобеда, вже цього року можемо втратити могили уродженця Умані підпол-

ПРЯМА МОВА

«Частину поховань варто залишити там, де вони є»

Володимир В'ЯТРОВИЧ,
голова Українського інституту національної пам'яті:

— Розв'язання проблеми збереження могил видатних українців, зокрема за кордоном, має кілька площин. Частину поховань варто залишити там, де вони є, переконавшись, що за ними доглядають громадські організації, окремі патріоти, діаспора. До цієї роботи повинні долучитися дипломатичні представництва Української держави.

Якщо доглядати могили нікому, то треба шукати інші можливості. Наприклад, опіку над місцями останнього спочинку земляків могли б узяти на себе місцеві органи влади або громадські організації України.

У деяких випадках прах варто перевезти в Україну і перепоховати. Це можна зробити або на малій батьківщині, або у столиці. Зокрема, в Києві треба створити Алею почесних поховань української військово-політичної еміграції на Лук'янівському цвинтарі.

І нарешті, треба створити Національний Пантеон, де мають покоїтися найвизначніші. Ці кілька десятків поховань можна було б облаштувати на місці нинішньої арки Дружби народів, яка досі маячить над Дніпром як символ неіснуючої українсько-російської дружби.

ковника армії УНР Андрія Носаченка (поховний у Дартмунді, Німеччина), уродженця Житомира підполковника армії УНР Євгена Нікітіна (похований у Гаддерсфельді, Велика Британія), ветерана Галицької Січі Якова Голоти (похований у Брно, Чехія).

Чужа країна — чужі порядки

«Традиційними країнами розселення української військової та політичної еміграції, — пояснює П. Подобед, — були країни, в яких, на відміну від України, існує законодавчо закріплена процедура оплати оренди місця поховання (в середньому 50 € на рік). За несплату оренди поховання або ліквідовують (шляхом ексгумації і кремації решток), або в могилу здійснюють нове захоронення. Надгробний пам'ятник

у таких випадках переважно демонтують і утилізують.

Юридичний власник місця поховання — це особа чи організація, яка перераховує кошти за оренду клаптика цвинтарної землі. Без його згоди неможливо вчиняти жодних дій з місцем поховання та прахом, проте він може на власний розсуд ексгумувати могилу або когось поховати у ній».

Традиційно могилами політичних емігрантів опікувалися або українські громадські організації, або приватні особи — друзі покійних. Однак із плином часу помирали й самі доглядачі могил, а численні еміграційні організації зникали. З кожним роком могил ставало більше, а очочих платити за них — дедалі менше. Нині проблема збереження могил набула трагічного масштабу й потребує державного втручання.

Удома земля буде пухом

НЕЗАБУТНЄ. Земляки великого поета Олександра Олеся хочуть перепоховати його в рідному місті

Олександр ВЕРТИЛЬ,
«Урядовий кур'єр»

Мала батьківщина Олександра Олеся — містечко Білопіль на Сумщині. На вулиці, названій його ім'ям, зберігся будинок, у якому він народився. Майже поряд — величний Покровський собор: тут хрестили майбутнього автора рядків «Сміються, плачуть солов'ї». Є пам'ятний знак, парк, музей, освячені його іменем.

Днями вкотре побував біля хатини, дбайливо обкладеної білою цеглою, затримався поглядом на віконній шибці, в якій, здалося, назавжди збереглося тепло дитячих очей малого Сашка.

І подумалося сакраментально-драматичне: чи міг хто передбачити, що через більш як сім десятиліть після поховання поета матимемо «розриту могилу» на одному з пражських кладовищ? Що прах великого українця і його дружини опиняться в мішках і чекатиме своєї долі в депозитарії? Що українське суспільство здригнеться від страшної нарули над

пам'яттю двох небіжчиків і замислиться: чому таке трапилося у зовні цивілізованому світі, який сповідує християнські цінності?

Можна продовжувати запитання і шукати варіанти відповідей, починаючи від тієї, що й серед гарної капусти трапляються гнилі качани, і закінчуючи посиленням на тамтешнє законодавство, інші причини-обставини.

Однак... Чи могло таке трапитися в Україні — місті, містечку, селищі, селі, хуторі? Навіть із прахом не якогось визначного діяча, а звичайнісінької людини — місцевого чи з чужих країв? Перед Вічністю всі рівні.

Хоч би скільком співрозмовникам ставив запитання, чув єдине: борони Боже. Але що є, те є, і від цього нікуди не подінешся. Єдине, що залишається, — не тільки замислитися, а й зробити все, щоб таке ніде і ні з ким не повторилося.

Віднедавна з'явилася цифра 250 тисяч — саме стільки могил українців розкидано в білому світі. Не варто вдаватися у пе-

Пам'ятка архітектури — Трьох-Анастасіївська церква, що у Глухові на Сумщині, споруджена наприкінці позаминулого століття коштом відомих підприємців і меценатів братів Миколи та Федора Терещенків. Вона стала і родинною усипальницею представників цієї славної династії

релік прізвищ, оскільки він ніколи не буде повним, хоч у пам'яті відразу зринають щонайменше кілька десятків історичних постатей.

То чи не трапиться щось схоже в якійсь іншій чужині? Ніхто ні від чого не застрахований. Але перестраховатися можна і вкрай потрібно: про вшанування пам'яті тих, хто, волею долі опинившись далеко від рід-

них місць, назавжди залишилися на чужині.

Ідеться насамперед про облаштування загальноукраїнського Пантеону Слави, необхідність у якому вже перезріває. Бо хоч би скільки посилалися на набір труднощів — від фінансових до суспільних, — ситуація не зміниться.

Як варіант — скористатися власним досвідом. Напри-

клад, у колишній гетьманській столиці Глухові височіє Трьох-Анастасіївська церква — пам'ятка архітектури та монументального мистецтва. Споруджена наприкінці позаминулого століття коштом відомих підприємців і меценатів братів Миколи та Федора Терещенків, вона стала і родинною усипальницею представників цієї династії.

Місто шанує пам'ять про Артема Яковича Терещенка, його дружину Єфросинію Григорівну, їхніх дітей Федора та Миколу, до речі, прапрадіда нинішнього Глухівського міського голови Мішеля Терещенка — великого француза з міцним українським корінням.

Чим не приклад високої духовної моралі, коли йдеться про зберігання пам'яті про знаних земляків?

Зрештою, в кожного є маленький батьківщина: там, де людина побачила світ, за потреби приймуть і на вічний спочинок. І це не просто символічно, а насамперед справедливо стосовно тих, хто, завершивши земну дорогу, назавжди знаходить прихисток у себе вдома.

Як і з Олександром Олесям. Нині в Білопіль та загалом Сумській області збирають підписи під електронною петицією, розміщеною на сайті Президента України із проханням перепоховати поета-земляка та його дружину в рідному місті, поруч із Покровським собором.

Логічно? Вмотивовано? Авжеж. Могила буде завжди доглянута і впорядкована — земляки ніколи не зрадять і турбуватимуться про її стан. До слова, місцева та обласна влада готові перебрати на себе всі турботи, фінансові витрати, а Білопіль і край стануть містом та місцем, куди приїздитимуть тисячі шанувальників письменника.

Тож нині із журбою обнялася віра насамперед у те, що останки поета знайдуть вічний спочинок у рідній українській землі.

...Вірою звали дружину поета, яка все життя була його супутницею. Пішовши з життя через чотири роки після смерті чоловіка, вона назавжди залишилася біля нього. Тож віртимемо...

ЗБРОЙНІ СИЛИ

На Харківщині навчають резервістів

Володимир ГАЛАУР,
«Урядовий кур'єр»

ВИШКІЛ. Для вдосконалення майстерності мобілізаційних ресурсів на Харківщині проводять місячні збори з резервістами першої черги 53-ї окремої механізованої бригади. Ця бригада відома звичайними подвигами в боях з російськими найманцями і серією скандалів щодо затримок відпусток, невлаштованого побуту та нашумілих подій у Широкому Лані.

«До зборів залучають придатних за станом здоров'я та морально-діловими якостями військовозобов'язаних, які служили в цій або інших військових частинах та були звільнені протягом 2014—2016 років. Виняток — ті, хто брав участь у навчальних зборах у 2016 році», — пояснили в Харківському обласному військовому комісаріаті.

Підготовку заплановано провести у два етапи. Перший — у навчальних центрах і на курсах перепідготовки та підвищення кваліфікації при військових вишах. Другий етап проходитиме на базі основних бойових штатних підрозділів бригади.

«Під час навчальних зборів резервісти матимуть змогу зустрітися з бойовими товаришами, вдосконалити військові навички, виконати стрільби з бойової зброї та техніки», — зауважили в обласному військкоматі.

Крім того, по закінченні зборів кожен резервіст залежно від військового звання отримає 5—7 тисяч гривень. Ті, хто виконає програму зборів, додатково одержать за підсумками року ще 1,6—2,8 тисячі гривень. Резервістам, які працюють, виплатять середньомісячну заробітну плату на підприємстві за весь час проходження навчання. На період виконання обов'язків служби у військовому резерві, як запевнили у військкоматі, резервістам гарантують збереження робочого місця, державне страхування та безкоштовне медичне забезпечення.

Бригада стала легендарною

Євген ЛОГАНОВ,
«Урядовий кур'єр»

УРОЧИСТОСТІ. На початку року прославлена в боях на сході України Запорізька 55-та артилерійська бригада імені генерал-полковника Василя Петрова оперативного командування «Схід» Сухопутних військ Збройних сил України святкувала 74-ту річницю з дня створення.

Як повідомив командир бригади Сергій Брусов, за часи існування бригаду нагороджено орденами Богдана Хмельницького, Бойового Червоного прапора, Олександра Невського, їй присвоєно почесні звання «Будапештська», «Запорізька», імені двічі Героя Радянського Союзу генерал-полковника Василя Петрова. Запорізька 55-та артбригада об'єднує чотири зведені гаубичні артилерійські батареї, які з 2014 року виконують бойові завдання у зоні проведення АТО. Під час виконання бойових завдань у 2014—2015 роках бригада, на жаль, втратила шість бійців.

Першим з днем народження артилеристів привітав голова Запорізької ОДА Костянтин Бриль, зазначивши, що у 2016 році військова частина може похвалитись не тільки чималою кількістю виконаних бойових завдань, а й відсутністю втрат серед особового складу.

— Ваша артбригада вже стала легендарною, — звернувся очільник Запорізької області до артилеристів. — Вас знають та бояться вороги України, що свідчить про вашу мужність та доблесні подвиги. Нині всі запоріжці пишаються вашими бойовими звершеннями. Саме завдяки хоробрості наших військових Україна неодмінно святкуватиме свій день перемоги.

Військовослужбовцям дуже важливо бачити, що про них піклуються. Представники влади регіону обіцяють у цьому році приділяти більше уваги артбригаді.

«Очаків» на вічній варті біля Сіверського Дінця

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ. *Офіцера Юрія Гринька називали розвідником від Бога — він умів знаходити неординарні рішення, був майстром маскування*

Володимир МАРТИНОВ
для «Урядового кур'єра»

Із фотографії на мене дивиться простий хлопець. Його погляд ніби питає: «Як ви там?» Його очі всміхаються, а вдома жалоба. Біля порога — труна, оббита червоною тканиною. Поряд хрест, на якому ім'я та прізвище: «Юрій Вікторович Гринько». Плаче мати. Не відходить від труни дружина. Стоять осторонь бойові побратими, які приїхали до Новоайдара, на Луганщину, здалеку проводити в останню путь бойового товариша.

Холоднокровний і мужний

Два роки тому Юрій Гринько не повернувся з бойового завдання. Рівно два роки, як перестав відповідати на свої позивні «Очаків». І весь цей час на нього чекали, весь цей час не згасала надія на побачення.

Віктор Дегтярьов, командир групи «Купол», розповідає про Юрія так, немов розлучилися вони вчора. «Приїшов він до нас наприкінці червня 2014 року. До цього служив у спецназі, який дислокувався в Очаківі. Звідси й такий романтичний позивний — «Очаків». Був добровольцем, і в першому ж бою показав себе як холоднокровний та мужний, а головне, грамотний офіцер. Він успішно виконував поставлені завдання. Був у розвідці. А в розвідників, ясна річ, долі особливі. Тут дуже важливо, щоб хлопців супроводжувала удача. Він же був розвідником від Бога. Умів знаходити абсолютно неординарні рішення, був майстром маскування, прекрасним корегувальником. У боях за визволення Іловайська, коли наш підрозділ потрапив у дуже скрутну ситуацію, Юрій прикрив хлопців вогнем з кулемета, щоб вони змогли вийти із зони обстрілу донських козаків. У тому бою ми втра-

Фото автора

Так проводжали у Новоайдарі воїна-героя в останню путь

тили п'ятьох своїх бійців, а семеро, серед них і я, зазнали поранення. Мене вивезли до шпиталю, а через деякий час надійшла звістка, що «Очаків» загинув. Але точних даних не було.

Щиро кажучи, не вірилося, не хотілося вірити, що Юрка немає серед живих. Згодом мені говорили, що Юра з хлопцями вже виконав завдання щодо коригування вогню і став виходити до своїх позицій. Але несподівано їх зустріли козацькі частини «дончаків». На думку фахівців, то була засідка, бо машину, де були бійці, обстріляли з гранатомета. Не було навіть спроби зупинити транспортний засіб і з'ясувати, хто їде. Діяли напевно. Ось так одразу загинула вся група».

Пошуки тривали два роки

За кілька днів тіла невпізнаних бійців поховали на Донеччині ополченці незаконних військових формувань Донецької області. Фотографії документів загиблих розмістили на сайті так званої ДНР. Їх побачила дружина Юрія Наталія й упізнала чоловіка. Відтоді Наталія стала шукати тіло коханої людини. Вона зверталася в пошукові організації «Чорний тюльпан», «Офіцерський корпус», до Міжнародного Червоного Хреста, пред-

ставники якого приїжджали в Новоайдар.

Пошуки тривали два роки. Було відоме місце трагедії — Петровський район Донецька, поблизу аеропорту. Але де тіла, напевно сказати ніхто не міг. І тільки через два роки Міністерство оборони України отримало з донецького моргу фотографії загиблих.

Наталії одразу подзвонили. Інтернетом переслали фото. На одному з них вона впізнала Юрія. Далі відбувся обмін тілами: загиблих українських військовослужбовців обміняли на загиблих бійців «ДНР». Останки українських героїв направили до Дніпра для проведення експертизи ДНК, яка підтвердила: останки належать Юрієві Гриньку. Тіло перевезли на рідну землю, в селище Новоайдар.

Останні спогади

...Жалобна процесія мовчки рухається дорогою. Попереду хрест, вінки, прапор України. Прапор, за який він воював. Прапор, за який віддав життя.

Остання путь. Останні спогади. Що можна почути в цій гнітючій тиші?

«Любив він маму якоюсь особливою зворушливою любов'ю. Все «матінко» та «матінко»... А з дружиною Наталією планував узяти з дитячого будинку малюка. Стільки в ньому добра було

і ласки, що й на чужу поранену ангельську душу вистачило б. Але, як видно, не судилося», — кажуть сусіди та односельці.

На кладовищі капелан співає «Вічну пам'ять», а потім читає рядки з Євангелія і звертається до присутніх: «Не знаємо, що буде з нами за годину, хвилину або мить. Усе в руках Божих. І розуміння, кому скільки жити, — тільки від Нього. У нашій державі майже три роки триває війна. І ми змінилися. Багато хто став іншим. Ми надбали великий досвід, з яким нам жити. Та треба дивитись у майбутнє: закінчувати війну, змінити систему освіти, щоб наші діти жили в іншому світі. Так, героїв шанують. Героїв пам'ятають. І ми пам'ятатимемо Юрія те, що він зробив. Це варто того, щоб його пам'ятали як героя».

На очах у людей сльози. Кожне слово западає в душу, бо йде від серця і залишається в ньому запеченою сльозинкою.

Стає погано мамі героя, і її підхоплює голова райдержадміністрації ветеран АТО Віктор Сергієнко. Як втішити матір? Як можна знайти слова для невтішної дружини? У виступах ветерани АТО Віктор Дегтярьов і Віктор Сергієнко підкреслюють, що найважче на війні втрачати бойових побратимів. Вони висловлюють підтримку рідним і наголошують: герої не вмирають. Герої залишаються в наших серцях. Селищний голова Ігор Шопін сказав, що Юрій віддав життя, аби Новоайдар не перебував під окупацією проросійських найманців.

Керівник обласного центру з надання допомоги учасникам АТО Світлана Шевельова кланяється рідним героя: «Нестерпний біль стискає серце. Це був справжній син своєї мами, це був справжній син своєї Луганщини. Вічна слава героям!»

ФОТОФАКТ

ВІДНОВЛЕННЯ ТЕХНІКИ. На Одещині колектив 28-ї окремої механізованої бригади оперативного командування «Південь» після повернення із зони проведення АТО розгорнув інтенсивну діяльність у парку бойових машин військової частини. Щодня військовослужбовці бригади ремонтують та відновлюють пошкоджену під час проведення АТО штатну бойову техніку та озброєння.

До робіт долучається максимальна кількість особового складу, проте найбільше навантаження на фахівців ремонтних підрозділів, автомобільної та бронетанкової служб бригади, повідомляють у Міноборони. На завершальному етапі військові фарбують техніку у захисний темно-зелений колір та наносять на корпус камуфляжний піксельний малюнок.

Фото з сайту mil.gov.ua

Викуп за дитсадок

СОЦІАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ. Як із приватного дошкільного закладу зробити муніципальний

Максим РИБАЛКО
для «Урядового кур'єра»

Мільйони квадратних метрів, мільярди інвестицій і жодної соціальної відповідальності. Будувати в Києві вигідно: малюєш гарний план майбутнього мікрорайону (звісно ж, із садочком, школою, стадіоном, паркінгом), збираєш гроші з інвесторів — і за роботу. Та коли житло побудовано, буває, забудовник наче забуває про соціальну відповідальність, а влада, здається, вдає, що нічого не помічає. Як змусити владу відповідати за її слова, знають мешканці 20-го мікрорайону (ЖК «Милославичі») столичної Троєщини.

Компроміс на користь товстосумів

Сучасні реалії змушують молодих мам якнайшвидше повернутися на роботу. Адже державної допомоги 860 гривень на догляд за дитиною ледь вистачає на підгузки. Вони й раді працювати, та куди ж подіти дітей? Стати в електронну чергу в садок? Та це перше, що роблять молоді батьки одразу після пологового.

Хоч і така оперативність зовсім не гарантує місця в садочку. «В електронній черзі ми записані з народження в 4 садочки, 3 з яких розташовані відносно близько від нас. Але наповненість там на сьогодні понад 160%, тож чи потрапимо туди, невідомо.

Є ще один садочок, він розташований в селі за межею міста. І ось там ми в групі, але вставати о шостій ранку й долати щоденно 8 кілометрів в один бік для маленької дитини дуже складно», — розповідає молода мама Людмила. Її сусідка Наталя вже змушена щоранку возити чотирирічного сина в дитячий садок в іншому мікрорайоні: спершу на трамваї, а потім робити пересадку на тролейбус: «Прокинулася сьогодні вранці й побачила, що за вікном -12 градусів, і боляче від того, що я знову везиму дитину на морозі 40 хвилин. І знову

році вирішив втулити ще одну багатоповерхівку — на тому місці, де обіцяв інвесторам стадіон.

Коли ж люди обурились і заблокували будівництво, у справу втрутився столичний міський голова. Компроміс знайшли: позаплановий будинок тільки в обмін на дитячий садок. Пізніше столична влада навіть хизувалася: садок буде не простим, а надсучасним та комфортним, і що найголовніше — комунальним. Забудовник свою справу зробив, за два роки новий садочок побудував, однак вирішив залишити собі, зробивши при-

сотні дзвінків на гарячу лінію 1551 та листи міському голові з вимогою пояснити, чому обіцянка не виконується і розкішний садок доступний лише для дітей товстосумів. Стандартні відписки їх не задовольнили, з маленькими дітками (понад 7 місяців) вони прийшли на засідання бюджетної комісії. «Навіщо мучите дітей, навіщо привели їх сюди?» — з таким запитанням зустріли столичні депутати троєщинських матусь із немовлятами. Однак саме так вони змогли привернути до себе увагу, і їх нарешті почули.

Міський голова пообіцяв

На бюджетній комісії було створено робочу групу для розв'язання проблеми передачі дитячого садочка в комунальну власність. До неї увійшли представники КМДА, забудовника (ДБК-4) та активісти. Передавати садок у комунальну власність забудовник відмовляється, пропонує місту купити. Оцінив своє творіння у 90 мільйонів гривень. Скільки насправді коштує садок, має визначити експертиза. Однак уже тепер зрозуміло, заклад не з дешевих.

Часто забудовники спеціально зводять занадто дорого соціальку, щоб місту було складно купити, а потім утримувати заклади. Віддавати ж безкоштовно забудовник відмовляється, мовляв, пайову участь сплатив у повному розмірі й жодних зобов'язань не має. Про це розповів голова «ДБК-

Житлобуд» Петро Шилук в інтерв'ю програмі «Палата» на 5 каналі: «Якщо ведеться комплексна забудова, то для неї потрібно витримувати параметри. Виконати за рахунок бюджету детальний план території. Затвердити або розпорядженням, або рішенням сесії комплексну забудову, провести конкурс, щоб виграти тендер на комплексну забудову і забудовника звільнити від пайової участі. Тоді будуватимуть садочки за бюджетні кошти і для жителів». Тепер же забудовник пропонує єдиний варіант: викуп садочка. Чи погодиться на це міська влада, невідомо, однак столичний міський голова вкотре пообіцяв владнати питання і зробити садок у 20-му мікрорайоні Троєщини комунальним.

Слово міський голова дав 1 грудня, коли під стінами КМДА кияни влаштували мітинг з немовлятами. Дивлячись малечі у вічі, Віталій Кличко пообіцяв, що не пізніше як за два місяці — до 1 лютого 2017-го — приїде на Троєщину і власноруч переріже стрічку муніципального садочка ЖК «Милославичі». До цього часу пообіцяв владнати всі майнові та фінансові питання із забудовником. Столичний очільник кілька разів наголосив, що дав слово міського голови і його дотримається. У це слово кияни вірять, однак тримають питання на контролі, щоб про них знову не забули. Якщо садочок не передбачать, троєщинці обіцяють водити малечу замість дошкільного закладу прямісінько в КМДА.

«Оксанка» запрошує малюків

Наталія БІЛОВИЦЬКА,
«Урядовий кур'єр»

НОВОСІЛЛЯ. Маленькі жителі села Вербки, що у Павлоградському районі, та їхні батьки отримали додатковий привід для радості. Після багаторічного очікування у селі нарешті відкрили відбудований дитячий садок, розрахований на 115 малюків. «У Вербках був старий дитсадок, споруджений дуже давно. Приміщення маленьке, групи переповнені, не мали власної актові та спортивної зал. Потім його закрили на реконструкцію. Для нас це була трагедія. Денискові вдома було нудно. Ми ледь дочекалися відкриття. Сьогодні емоції переповнюють і мене, і синовка. Нарешті йдемо в дитячий садок», — ділилася враженнями на відкритті мама 6-річного Дениса Надія Кравцова.

Як розповіла завідувач дошкільного закладу Валентина Титова, влітку 2015-го, коли в район приїхав голова Дніпропетровської ОДА Валентин Резніченко, вона розповіла керівникові області про ситуацію із садочком. І реакція посадовця не забарилася. Вже восени розпочалися будівельні роботи. А через рік Вербківська об'єднана громада отримала оновлену «Оксанку».

Сучасний дошкільний заклад складається з новозбудованої двоповерхової будівлі й відремонтованої старої одноповерхової, розташованої

Новий дитсадочок у Вербках малечі до вподоби

них поряд і об'єднаних переходом. Тепер садочок має і спортивну, й актову зали, сучасний кабінет психолога. А просторі кімнати шести груп мають власні ігрові та спальні, окремі виходи та майданчики. Все красиво: сучасні меблі, килимки, нові іграшки. Згідно з інформацією, наданою «Урядовому кур'єру» прес-службою Дніпропетровської ОДА, відбудова дитсадочка у Вербках обійшлася в 17 мільйонів 762 тисячі гривень з державного та місцевих бюджетів: 7 мільйонів 351 тисячу надала державна

скарбниця, 9 мільйонів 101 тисячу — обласний бюджет, а 1 мільйон 310 тисяч надійшло з місцевого. У комунальному дошкільному навчальному закладі «Вербківський дитячий ясла-садок «Оксанка» функціонують три групи раннього віку на 50 вихованців і дві дошкільні групи на 49. Ще 20 дітей проходять медогляди і підуть у дитсадок найближчим часом. «Оксанка» повністю задовольняє потреби жителів села Вербки у дошкільній освіті. А ось у селі В'язівка Вербківської територіальної громади дитса-

док «Ромашка», де на сьогодні діє одна різновікова група з 24 дітками, потребує відкриття ще однієї додаткової. Адже тут у черзі чекає 32 дитини.

«Цьогоріч роботу продовжимо. Кількість дітей щороку зростає. Маємо багато заяв від батьків, які планують влаштувати дітей у дитячі садки. Маємо у пріоритеті створення місць для навчання дошкільнят», — зазначив директор департаменту освіти і науки Дніпропетровської ОДА Олексій Полторацький.

На Запоріжжі 11 сірїт отримали житло

Свєген ЛОГАНОВ,
«Урядовий кур'єр»

ПІДТРИМКА. На Запоріжжі на реалізацію обласної Програми забезпечення житлом дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, а також осіб із їх числа на 2016-2018 роки обласний бюджет передбачив субвенцію на придбання чи реконструкцію житла в сумі 966,1 тисячі гривень. Головною умовою для виділення коштів є 50-відсоткове співфінансування з бюджетів міст та районів області. На підставі клопотань органів місцевої виконавчої влади, місцевого самоврядування, за рішенням обласної комісії ці кошти були розподілені між містами Бердянськ, Токмак, Мелітополь, а також Великобілозерським, Запорізьким, Приазовським, Новомиkolaївським, Приморським, Розівським, Токмацьким та Якимівським районами.

За даними служби у справах дітей облдержадміністрації, уже використано 757,16 тисячі гривень з обласного бюджету, за які придбали п'ять квартир і чотири будинки для 11 дітей-сиріт. Служба у справах дітей на місцях контролює своєчасне (з 16 років) взяття на квартирний облік підлітків цієї категорії, які не мають житла. Також фахівці служби здійснюють облік нерухомого майна дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, за місцем його знаходження, тримають на контролі питання збереження житла та майна дітей цієї категорії, вживають заходи щодо встановлення опіки над майном.

ДОВІДКА «УК»

Загалом на Дніпропетровщині працює майже тисяча дитсадочків, де виховують понад 116 тисяч малюків. Торік в області створили 1,5 тисячі місць у дитячих дошкільних закладах, збудували два нові.

СУБОТНІ ЗУСТРІЧІ

Фото надане автором

Диригент і композитор Володимир Рунчак:

«У сучасній музиці існує псевдосерйозність, і вона відлякує молодь»

Розквіт творчої діяльності Володимира Рунчака припадає на наш час. Він лауреат багатьох міжнародних композиторських конкурсів, творить музику для симфонічного й камерного оркестрів, малих ансамблів, хорів і солістів, має велику диригентську практику. Не менш плідна його організаторська діяльність із проведення міжнародних і всеукраїнських фестивалів, традиційних багаторічних концертів у багатьох музичних центрах країни та за кордоном. Сьогодні митець — гість «УК».

УК Ви багато працюєте за кордоном. Невже там філармонійні зали такі аншлагові?

— Середній культурний рівень пересічного європейця односторонньо вищий, ніж у нас. У потреби тамтешнього звичайного громадянина входить відвідування виставок, спектаклів і концертів серйозної музики. У колі спілкування людини має бути культурною, освіченою та інформованою. Хоч не можу сказати, що на концертах сучасної музики у світі зали переповнені. На безкоштовних — так, за квитки — ні, йдуть на зірок, на імена. Великої різниці між тим, що в нас і за кордоном, не бачу. Нове завжди нелегке для пересічного слухача. Стравинський влучно охарактеризував ситуацію: публіка хоче узнати, а не пізнати. Щоб послухати Росіні або Чайковського, напружуватися не треба.

УК Що зробити державі, щоб не було відтоку кваліфікованих музикантів за кордон?

— Рівень зарплатні, який пропонують там хорошему студенту-музиканту і тут, різний. Головне — не створювати нестерпні умови тут. Відома «Київська камерата» не повинна проводити репетиції в неопалюваному класі. А вони відбуваються — це подвиг. Держава поставила серйозне мистецтво на коліна. Київська міська організація Національної спілки композиторів, де працює секретарем, не має коштів сплачувати свої господарчі рахунки. Змінюються керівники держави, але ситуація крацює не стає.

УК Може, закон про меценатство зніме напругу в культурі?

— Закон про меценатство — основоположний закон ринкової економіки в галузі культури. Оскільки в нас вона ще не ринкова: між тут і десь — маємо такий її стан.

Років з десяти тому був на стажуванні у США на програмі «Артистичний менеджмент». Коли запитав, що таке закон про меценатство, мені пояснили, що в них це абеткова істина. Що

більший заробіток, то більше віддаєш у бюджет. Збільшуючи внесок у культуру, платиш менше податків. Так і державі вигідно — менше асигнує на культуру. Культура завжди збиткова, а сучасне мистецтво всюди дотаційне. Та треба вкладати в культуру як у майбутнє. У нас, коли людина хоче підняти культуру, то робить це тихенько, щоб не прийшло багато прохачів.

УК Ви закінчували консерваторію як диригент, інструменталіст і композитор. Що найбільше до душі?

— Як баяніст маю певні нагороди. Раніше на міжнародні конкурси мене не пускали, дозволи на них ішли через Москву. Нині не працюю як інструменталіст, але, на щастя, мене запрошують у журі конкурсів баяністів. Нещодавно приїхав з Познані, до того був у Китаї, Сараєво. Мої твори для баяна грають, хоча цим гроші не заробляю.

В Україні фах композитора перетворено на хобі. Наші найвидатніші композитори, відзначені державою аж до Героїв України, теж заробляють іншим.

Років із п'ять тому організував фестиваль «День українського баяна і акордеона», щоб підняти рейтинг цих інструментів. В останній тиждень березня в обласних і районних центрах відбувається по 50 концертів. Нині займаюся композицією і диригуванням, цим живу, про це думаю і це моє майбутнє. Гадаю, професію композитора в нас знищила держава, хоч їх і випускають навчальні заклади. Професія — те, чим можеш заробляти.

В Україні фах композитора перетворено на хобі. Наші найвидатніші композитори, відзначені державою аж до Героїв України, теж заробляють іншим. У світі багато творів пишуть на замовлення державних і недержавних фондів, там дотримуються авторського права, тож автор матеріально не страждає. У нас авторське право посправжньому не функціонує. У цій сфері весь час триває реформування, але без результату. Якщо візьмеш цукерку в магазині без оплати — ти злодій, а використати чужий твір можна і безкоштовно. Навіть те, що світ сюди перерахував, в Україні не можеш отримати.

УК Від повної зневіри вас, мабуть, рятує гумор. У ваших творів красномовні назви: «Післяобідній відпочинок комара», «Мистецтво німих звуків».

— Не треба сучасну музику позбавляти гумору. Навіть Бах писав не тільки «Пристрасті», в нього є й «Жарт для флейти і клавесина». Раніше я був дуже серйозним у творчості, але життя так склалося, що став освоювати сміхову культуру. Немає значення, яка емоція, важливо те, наскільки ти правдиво, талановито і технічно втілює її звуком.

У сучасній музиці існує псевдосерйозність, і вона відлякує молодь. Я спостерігав приклади, коли люди, не чуючи творів, приходили на концерти через назви. У мене в концерті може бути повна невідповідність: наприклад, пульти для слухача, а не для музиканта або інші речі: назва другої частини твору «Смерть їжачка», де звучить одна нота. А третя частина — «Повтор другої на біс кілька разів». Це певна спекуляція, але мені важливо, щоб люди прийшли на мій твір. Це як назва роману. Колиш я обирав книжки за назвою. У мене був твір для

двох саксофонів «Дайте Шевченківську премію всім, хто її хоче мати». Я отримав багато відгуків і написав «Дайте дві Шевченківські премії тим, хто хоче мати одну». Ми розуміємо, що таке наші відзнаки в мистецтві, як вони не відповідають якісним цінностям.

УК Я вчитав, що ви акціоніст у музиці. Як це розуміти?

— Не знаю. Треба запитати тих музикознавців, які вигадують таке. Вони живуть у власному маленькому світі як секта із власною мовою — в їхніх дисертаціях мають бути специфічні слівця.

УК Вам не потрібна музична критика?

— У нас протистояє музикознавство. Воно обслуговувало композиторів за комуністів. На 90% воно виявилось яловим. Величезні кошти пішли на тонни макулатури. Їхні твори забуто. У Києві при консерваторії вже не існує відділу критики. Це несправедливо, бо критика — велика ділянка музичного процесу. Має ж хтось виносити оцінку, певний професійний вердикт має бути. Істину встановлює час.

УК А ваша дружина не є особистим музичним критиком?

— Моя дружина професійний музикант-баяніст. Вона мій найсуворіший критик. Нормально ставлюся до критики. А чому всі

ДОСЬЄ «УК»

Володимир РУНЧАК. Народився 1960 року в Луцьку. Закінчив Київську консерваторію імені П. Чайковського. Диригент, композитор, інструменталіст. 1998 року започаткував музичний колектив «Нова музика в Україні». 2011-го організував фестиваль «День українського баяна і акордеона».

Як диригент виступав у багатьох країнах. Його твори виконували на міжнародних фестивалях у Великій Британії, Німеччині, Угорщині, Чехії. Записи творів здійснювали в Італії, США та інших країнах.

мають погоджуватися з тим, що я роблю?

УК Ви з музичної сім'ї?

— Мій батько музикант — грав на духових інструментах, керував хором, працював у Луцьку в музичному училищі. Я був дитиною, коли він помер. Мама — медсестра. Я їй дуже вдячний: вона присвятила мені життя. Згадую свого першого вчителя класу баяна Феофана Григоровича Щегельського. Він фактично замінив батька. Я з ним і в дорослому віці погоджував свої рішення — такого людського рівня він був. Були й такі вчителі, що робили зло, зокрема отримували за мене гроші.

УК Ваш син продовжив музичну династію?

— Син закінчив Харківський університет як трубач. Та музика не годув. Він дивиться, скільки я працюю і скільки отримую. Молодь нині дуже практична.

УК Завдяки музиці ви об'їздили світ. Якими музичними нагородами презентуєте себе?

— Мої нагороди — мої твори. У мене нема державних і професійних звань. Якби хотів — були б, бо я не найгірший, до того ж мав адміністративні важелі щодо нагород. 15 років працював відповідальним секретарем творчої спілки, надивився на ганебність відзначень на всіх шаблях.

УК І не протистояли цьому як службовець?

— Протистояв тим, що не робив цього для себе. Інші фахівці хотіли звань і мали їх, бо це елементарна надбавка до заробітку, пенсії. Тож у їхніх очах одразу стаєш негідником, якщо виступаєш проти звань.

УК Що надихає на творчість нині?

— Звідки енергія, поштовх? У мене немає проблем з очікуванням натхнення. Коли я прошу, мені дається. Є проблема часу, коли треба сісти і відключитися від побуту. Час дано всім однаково. Як розподілити його, щоб ти як син, і батько, і службовець усе встигав? Як розподілити час грамотно, щоб лєвова частка йшла на творчість?

УК Наприкінці минулого року ви виступали в Баку.

— Диригував двома концертами з Державним симфонічним оркестром Азербайджану. Зокрема звучали твори Валентина Сильвестрова. У другому концерті солістів буде і мій твір. Нині послухати концерт — не проблема, варто тільки зайти в інтернет. Хочу, щоб частіше звучали українські твори. В Ізраїлі я зробив великий концерт української музики від Борзнянського до наших днів, дискутував за кордоном, що Борзнянський — це український композитор. Ми не вміємо презентувати своїх геніїв від Чайковського до Прокоф'єва.

УК Як ви ставитеся до квотності музики на радіостанціях?

— Майже не слухаю цього. Навіть довелося перервати відпочинок на Світязі, бо навколо безперервно звучала попса. На цьому не розуміюся, для мене тут ніхто не авторитет. Квотність є в усіх країнах, і це добре. Будь-який колектив, що їде в Україну, виконує 51 відсоток національного продукту. У нас навіть національні колективи їздять за кордон без українських творів — до прикладу, наш оперний. Це ненормально. Я завжди беру наші твори, хоч і не зобов'язаний. А хто нас грає? Інше питання: хто в цій квоті? Ті, хто має звання? На Заході звань нема. Там не важливо, заслужений ти чи народний. Ми дуже прозорі у творчості — нічого не можемо приховати. Це не податки.

УК Про що я не запитав?

— Про митця і владу, митця і мораль, скороминучість і вічність у мистецтві.

УК На це відповісте творчістю.

— У моїх авторитетів у музиці не завжди виходить бути чесним і багатим: треба підтакувати, йти на маленькі компроміси, які переростають у великі. Це згубно впливає на творчість, конформізм переходить у систему, людина в мистецтві починає підлаштовуватися. Боюся побачити це в собі. Життя ламає і суперталанти. А Господь не дає таланту просто так.

Георгій-Григорій
ПИЛИПЕНКО
для «Урядового кур'єра»

ЛЮДИ І ЧАС

145 РОКІВ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ МИКОЛИ СКРИПНИКА

Трагедія блудного сина

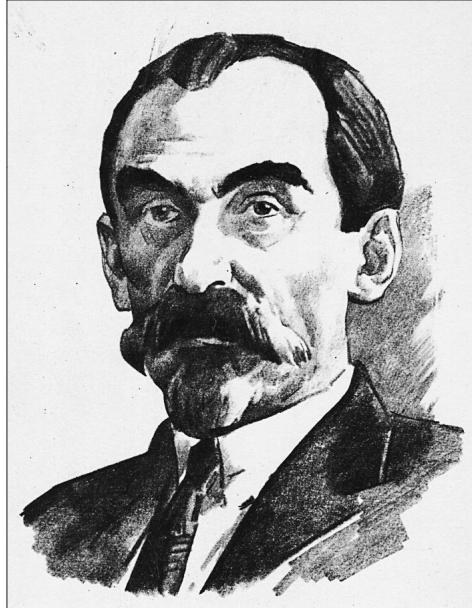
ПОСТАТЬ. У резолюції XII з'їзду Компартії України, що відбувся 1934 року, зазначено, що пам'ятний українцям з інших причин 1933-й «був роком розгрому націоналістичної контрреволюції, викриття і розгрому націоналістичного ухилу на чолі зі Скрипником».

Нині мало хто знає, ким була людина, знищенням якої так пишався більшовицький режим навіть у трагічний період Голодомору з його мільйонами безневинних жертв. На перший погляд, ідеться про своєрідного «вірного лєнінця», якого в царській імперії 15 разів заарештовували, сім разів відправляли в заслання загалом на 34 роки, а під час першої російської революції 1905 року навіть заочно засудили до смертної кари. До речі, у написаній американським журналістом Джоном Рідом книжці «Десять днів, що приголомшили світ», яка є об'єктивним репортажем очевидця про жовтневий більшовицький переворот 1917 року в Петрограді, прізвище Скрипника згадують десятки разів. Натомість ім'я Сталіна зустрічається двічі — у переліку членів Раднаркому та під текстом внесеної до твору «Декларації прав народів Росії», підписаної наркомом у справах національностей і майбутнім тираном.

Не дивно, що саме Скрипника за наказом Леніна відрядили до України як найбільш довіреного і вмілого більшовицького емісара-українця. Не зайве нагадати, що уродженець Донецчини і правнук страченого за участь у Коліївщині козака в юності захоплювався віршами Шевченка і навіть вперше опинився в місцях віддалених за український сепаратизм. Саме там він потрапив під вплив більшовиків з їхніми казочками про братство всіх народів, яке обернулось «руським міром» із диктатурою старшого брата.

На противагу тиражованим за часів СРСР міфам про переможну ходу Жовтня колишньою царською імперією, мемуари Скрипника чесні і відверті: «Тільки спираючись на червоноармійські загони, що прийшли з Петрограда та Москви, всеукраїнський з'їзд рад зміг проголосити українську радянську державу». Під керівництвом її першого постійного голови, яким обрали Скрипника, розпочалося пограбування банків у захоплених більшовицькими окупантами містах, чий багатства спішно відправляли до РСФРР на тимчасове зберігання. Та коли номінальний керівник радянської «Української народної республіки», створеної за типом «ДНР»/«ЛНР», заговорив про право на вивезені цінності, йому пояснили, що все награвоване є власністю Росії як плата за військову допомогу.

У подальшому занадто українського за переконаннями Скрипника на перші посади вже не призначали, хоч навіть на посту наркома освіти УСРР він зумів зробити для України більше, ніж всі тодішні косяри, чубари і постишеви. Без забезпечення навчання учнів і студентів рідною мовою, стрімкого нарощування накладів українських книжок, газет, журналів, всебічного розвитку національної культури, що отримало назву українського відродження, наслідки голодомору-

На відміну від багатьох більшовиків, Микола Скрипник жажнувся масштабів скоєного ними злочину і не зміг жити з цим гріхом

ного погрому України могли стати незворотними.

Не менші заслуги Скрипника в обстоюванні національних прав українців у місцях їхнього компактного проживання в СРСР за межами України. Зокрема йому вдалося домогтися ухвалення постанови Комінтерну про доцільність «приєднання до України суміжних з нею територій, населених більшістю українського населення».

У написаній 1928 року статті «Про кордони УСРР» Скрипник посилається на офіційні статистичні дані, згідно з якими з восьми мільйонів українців, що жили на той час на території РСФРР, 4,7 мільйона компактно мешкали на суміжних з українським кордоном територіях. Причому, як наголошує автор, «ми не могли уявити такої впертої і брідкої зневаги до інтересів національних меншостей, як до українського населення в Курській губернії, на Таганрожчині, Кубані тощо».

Скрипник заявив про торжество великодержавного російського шовінізму, який традиційно чутливий до найменших порушень національних привілеїв росіян на чужих землях, однак здійснює політику нахабної русифікації і асиміляції іногородців у самій Росії. Натомість Сталін вирішив порушене Скрипником національне питання суто більшовицькими методами, винищивши голодом українців на спірних територіях та покінчивши з українізацією в самій Україні, упокорений Голодомором.

Від опального політика вимагали публічних покарань. Однак блудний син України, на очах якого разом із мільйонами померлих від голоду українців загинула віра в комунізм, лишився непереможеним. Він звів рахунки з життям, чесно визнавши свою провину перед Вітчизною і покаравши себе за це.

120 РОКІВ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ІВАНА КУЛИКА

Єврейський очільник українських письменників

УРОК. Напівзабутий нині Ізраїль Юделевич Кулик, відомий як Іван Юліанович, був першим головою Спілки радянських письменників України. Людині без особливих літературних талантів і, крім того, представнику не титульної нації довірили цю посаду не випадково. Це була красномовна демонстрація ставлення окупаційної більшовицької влади до тубільного українського населення та його творчої еліти.

Іван Кулик ще на початку 1918 року довів свою відданість владі кров'ю безневинних жертв, коли на чолі червоногвардійців, яких прислали з Росії до України, проголосив радянську владу на рідній Уманщині. Довіру партії літературний наглядчик, як називали його за очі, виправдав. Зокрема, у 1934 році Іван Кулик з гордістю рапортував: «Внаслідок допомоги Україні з боку ЦК ВКП(б) і насамперед Сталіна, націоналістів було демасковано, а

куркульських ідеологів прогнали з поля української радянської літератури».

Однак у липні 1937 року Івана Кулика заарештували, і вже невдовзі він зізнався, що очолював «українську націоналістичну контрреволюційну організацію». Головного цензора і погромника, за активної участі якого знищили цвіт нашої літератури, потай розстріляли 10 жовтня 1937 року, продемонструвавши, що зрадники нікому не потрібні.

90 РОКІВ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ОЛЕКСИ ТИХОГО

Донбасівський сад Гетсиманський

ПРОРОК. «Донецчина — це шоста частина всього населення Української РСР. Її культурний та національний розвиток може слугувати або добрим прикладом для всієї України, або ганебним, холероподібним, коли й інші райони підуть шляхом байдужості до національної культури та мови. У другому випадку ганьба та прокляття впадуть на голови кожного з нас, донбасівців, хто бачив насування загибелі і мовчав, хто на догоду череву забув, якого він роду-племени, зрадив свій народ, із чужих рук брав отруйну зброю асиміляції та допомагав нищити українську мову, культуру, традиції», — написав ще у 1972 році корінний уродженець цього краю Олекс Тихий, який покидав рідну Донецчину лише для навчання на філософському факультеті Московського університету та під конвоем, коли звинуваченого в антирадянській пропаганді патріота вкотре запроторили до російських таборів.

Гірко, що недалекоглядні політики вже незалежної України не лише не перейняли національними і культурними потребами донбасівських українців, а й самі доклали рук для подальшого зрощення цього краю та його перетворення в шовіністичний анклав. Натомість Олекс Тихий ще в юності проштудював усі томи Леніна і запам'ятав директиву вождя: «Донбас — це не випадковий регіон, а район, без якого соціалістичне (точніше, імперсько-більшовицьке. — Авт.) будівництво залишиться просто добрим побажанням».

Не дивно, що коли за часів Миколи Скрипника в індустрі-

«Виховувати свідомих громадян на чужомовній основі — це те саме, що зводити будову на піску без фундаменту, — застерігав Олекс Тихий. — Будова може впасти, заваливши камінням і тих, хто в ній житиме, і сусідів»

ально-вугільному краї українською мовою навчалися 79% школярів, у післявоєнні роки — вже лише 66%, то у 1970 році в Донецьку закрили останню школу з неросійським «язиком». Саме проти цієї державної політики асиміляції українців та їхнього тотального перетворення на російськомовних протестував Олекс Тихий.

Уперше його засудили на сім років таборів вже після викриття культу Сталіна, а у 1977-му запроторили за тюремні ґрати аж на 10 років як злочинця-рецидивіста. Причому в рідній йому Дружківці, де відбувся суд, на відміну від Львова, де конвоюваним патріотам, ризикуючи власною волею, кидали квіти, Олексу Тихого донині більшість місцевих жителів вважає американським шпигуном.

Насправді єдиними провинами донбасівця-українця були чесність і пророчий дар, за які він прийняв мученицьку смерть. На противагу більшості в'язнів-дисидентів, які ціною певних компромісів зберегли своє життя, Олекс Тихий — серед небагатьох, хто навки залишився неперепоною совістю нескореної України, витримавши всі випробування.

Після голодування, оголошеного на знак протесту, в нього відкрилась виразка шлунка, яку тюремний ескулап спеціально вшив до форми пісочного годинника. Унаслідок цього кожний шматочок їжі, коли проходив через звуження, завдавав в'язневі неймовірних мук і болю.

Показово, що Олекс Тихий, Юрій Литвин, Валерій Марченко загинули в неволі впродовж 1984 року, коли відбувалася зачистка політичних таборів від найбезкомпромісніших в'язнів совісті. Так підтвердилася стара істина, що російський лібералізм закінчується там, де українці заявляють про свої національні права.

Так було за російських царів і радянських генсеків, так само діють в імперії Путіна. Недарма покинута ним дружина Людмила колись уславилася заявою, що «інтереси Росії закінчуються там, де закінчується російська мова».

Прикро, що песимістичний прогноз Олекс Тихого збувся, і Донбас став українським садом Гетсиманським, в якому відцуралась материнської мови і Вітчизни. Втім, мученики за правду стають святими, а у зрадників-юд зовсім інша доля...

25-РІЧЧЯ ПОСТАНОВИ ПРО ДЕРЖАВНИЙ ПРАПОР

Півроку незалежності під червоним стягом

Доки нардепи вже традиційно гальмують, українці обстоюють Україну та її державний прапор на масових демонстраціях, палаючому Майдані та в боях із окупантами

СИМВОЛ. У День проголошення Незалежності України до сесійної зали Верховної Ради вчисто внесли український синьо-жовтий прапор, який підняли над її будівлею лише 4 вересня. Постанову Президії Верховної Ради України,

яка дозволила використання національного стяга в протокольних заходах, ухвалили 18 вересня. Натомість номінально народні депутати спромоглись проголосувати за відмову від червоно-синього символу УРСР аж 28 січня 1992 року.

ДОКУМЕНТИ

141. Керівник відокремленого структурного підрозділу несе відповідальність згідно із законодавством, положенням про такий підрозділ та іншими внутрішніми документами Телерадіокомпанії. 142. Відповідальними за теле- і радіомовлення та інші аудіовізуальні послуги є відповідні структурні підрозділи Телерадіокомпанії згідно із затвердженими положеннями про них. Відповідальними за регіональне телерадіомовлення є відокремлені структурні підрозділи Телерадіокомпанії. 143. При Телерадіокомпанії можуть бути утворені громадські ради та інші дорадчі органи за рішенням наглядової ради, яка визначає порядок їх діяльності та формування складу. Трудовий та творчий колектив 144. Трудовий колектив Телерадіокомпанії становлять усі громадяни, які беруть участь у її діяльності та діяльності її відокремлених структурних підрозділів на основі трудового договору (контракту) або інших форм, що регулюють трудові відносини працівників з Телерадіокомпанією. 145. Правовий статус трудового колективу Телерадіокомпанії визначається законодавством. 146. Повноваження трудового колективу Телерадіокомпанії реалізуються загальними зборами трудового колективу, зборами трудових колективів відокремлених структурних підрозділів або шляхом використання представницької демократії — конференції трудового колективу, що проводиться не рідше одного разу на рік. 147. Загальні збори трудового колективу вважаються правоможними, якщо в них бере участь більш як половина загальної кількості членів колективу, а конференція — не менш як дві третини делегатів. 148. Загальні збори або конференція трудового колективу Телерадіокомпанії: 1) вирішують нагальні питання діяльності Телерадіокомпанії; 2) розглядають і схвалюють проект колективного договору Телерадіокомпанії та уповноважують свого представника на його підписання; 3) заслуховують інформацію про виконання сторонами колективного договору Телерадіокомпанії;	4) здійснюють інші повноваження відповідно до законодавства. 149. На зборах трудового колективу відокремленого структурного підрозділу: 1) вирішуються нагальні питання діяльності Телерадіокомпанії та відокремленого структурного підрозділу; 2) розглядається і схвалюється проект колективного договору структурного підрозділу та уповноважується представник трудового колективу на його підписання; 3) заслуховується інформація про виконання сторонами колективного договору. 150. Рішення загальних зборів трудового колективу (конференції) приймається простою більшістю голосів присутніх на них членів трудового колективу шляхом відкритого голосування. 151. Захист і представництво інтересів трудового колективу Телерадіокомпанії здійснює профспілковий орган, який уповноважений представляти його інтереси. 152. Профспілкові організації як суб'єкти соціального діалогу реалізують правовий статус через свої виборні органи, які виступають представниками відокремлених структурних підрозділів та трудового колективу Телерадіокомпанії відповідно до статутів профспілкових організацій. 153. Регулювання виробничих, трудових та соціальних відносин трудового колективу Телерадіокомпанії з роботодавцем здійснюється шляхом укладення колективного договору. 154. Колективні договори можуть укладатися у відокремлених структурних підрозділах у межах їх компетенції. 155. Порядок укладення колективних договорів визначається законодавством та сторонами в межах їх компетенції. 156. Форми і системи оплати праці, норми праці, розцінки, тарифні сітки, схеми посадових окладів, умови запровадження та розміри надбавок, доплат, премій, винагород та інших заохочувальних, компенсаційних і гарантійних виплат встановлюються в колективному договорі з дотриманням норм і гарантій, передбачених законодавством, генеральною та галузевими (міжгалузевими) угодами.	157. Творчий колектив Телерадіокомпанії складається з телерадіожурналістів. 158. Творчий колектив Телерадіокомпанії має право відстоювати інтереси телерадіожурналістів та здійснювати контроль за дотриманням їх прав, вимог щодо заборони цензури і втручання у редакційну та професійну діяльність Телерадіокомпанії. 159. Збори творчого колективу Телерадіокомпанії обирають п'ять членів редакційної ради Телерадіокомпанії. 160. Збори творчого колективу відокремленого структурного підрозділу Телерадіокомпанії обирають трьох осіб до складу редакційної ради відповідного підрозділу Телерадіокомпанії. 161. Телерадіожурналісти мають право: 1) брати участь у зборах творчого колективу Телерадіокомпанії, вносити пропозиції щодо розгляду ними питань; 2) пропонувати кандидатури до складу редакційної ради Телерадіокомпанії (редакційної ради відповідного відокремленого структурного підрозділу Телерадіокомпанії) щодо порушень своїх прав або прав інших телерадіожурналістів, вимог щодо заборони цензури і втручання у творчу діяльність Телерадіокомпанії, порушень редакційного статуту. 162. Творчий колектив зобов'язаний дотримуватися програмної концепції Телерадіокомпанії, керуватися цим Статутом. 163. Контроль за додержанням законодавства про працю покладається на правління. Внесення змін до цього Статуту та припинення діяльності 164. Зміни до цього Статуту вносяться Кабінетом Міністрів України за поданням наглядової ради. 165. Рішення про припинення Телерадіокомпанії приймається у встановленому Законом порядку.
--	--	---

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

РОЗПОРЯДЖЕННЯ
від 21 грудня 2016 р. № 1054-р
Київ

Про затвердження переліку земельних ділянок державної власності, що не належать до земель оборони, на яких Служба безпеки планує будівництво житла для військовослужбовців та членів їх сімей

Затвердити перелік земельних ділянок державної власності, що не належать до земель оборони, на яких Служба безпеки планує будівництво житла для військовослужбовців та членів їх сімей (додається).

Прем'єр-міністр України В. ГРОЙСМАН

Додаток
до розпорядження Кабінету Міністрів України
від 21 грудня 2016 р. № 1054-р

ПЕРЕЛІК
земельних ділянок державної власності, що не належать до земель оборони, на яких Служба безпеки планує будівництво житла для військовослужбовців та членів їх сімей

Місце розташування земельної ділянки	Площа земельної ділянки, гектарів	Документ, що посвідчує/підтверджує право постійного користування земельною ділянкою			
		назва документа	цільове призначення земельної ділянки	дата і номер рішення про надання земельної ділянки із зазначенням найменування органу, який його прийняв	кадастровий номер земельної ділянки
Волинська область					
м. Ковель, вул. Д. Галицького	0,324	державний акт	будівництво 30-квартирного житлового будинку	рішення Ковельської міської ради від 25 червня 2009 р. № 55/41	0710400000:12:017:0042
Донецька область					
м. Маріуполь, просп. Миру, 119а	0,3431	державний акт	будівництво та подальше функціонування багатоповерхового житлового будинку	рішення Маріупольської міської ради від 28 листопада 2006 р. № 5/7-986	1412300000:04:002:0250
Закарпатська область					
м. Ужгород, вул. Верещагіна, 15	0,6398	державний акт	будівництво багатоквартирного житлового будинку	рішення Ужгородської міської ради від 17 жовтня 2008 р. № 866	2110100000:59:004:0052
Івано-Франківська область					
м. Івано-Франківськ, вул. Тролейбусна	0,4848	державний акт	будівництво багатоквартирного житлового будинку	рішення Івано-Франківської міської ради від 17 січня 2012 р. № 565-18	2610100000:01:007:0056
м. Долина, вул. Шухевича, 19	0,3472	державний акт	будівництво багатоквартирного житлового будинку (службового житла)	рішення Долинської міської ради від 23 лютого 2012 р. № 560-16/2012	2622010100:01:010:0078
м. Київ					
м. Київ, вул. Боричів Тік, 4а	0,2649	державний акт	будівництво житлового будинку з підземним паркінгом	рішення Київської міської ради від 27 травня 2004 р. № 281-2/1491 та від 6 жовтня 2011 р. № 343/6559	8000000000:85:389:0007
Кіровоградська область					
м. Кропивницький, вул. Коваленка Юрія, 29	1,6	державний акт	розміщення багатоквартирного житлового будинку	рішення Кіровоградської міської ради від 14 вересня 2011 р. № 801	3510100000:37:395:0059
м. Кропивницький, вул. Левитського Миколи, 71/24	0,15	державний акт	розміщення житлового будинку	рішення Кіровоградської міської ради від 14 вересня 2011 р. № 802	3510100000:14:126:0024
Львівська область					
м. Львів, вул. Вітовського, 38а	0,1595	державний акт	будівництво та обслуговування багатоквартирного житлового будинку	рішення Львівської міської ради від 25 січня 2007 р. № 496	4610136600:05:003:0011
м. Львів, вул. На Нивах, 11	0,372	державний акт	будівництво житлових будинків	рішення Львівської міської ради від 22 березня 2012 р. № 1359	4610137500:07:003:0163
м. Львів, вул. На Нивах	0,279	державний акт	будівництво житлових будинків	рішення Львівської міської ради від 22 березня 2012 р. № 1359	4610137500:07:003:0162
м. Стрий, вул. Зваричі	0,5199	державний акт	будівництво соціального житла (багатоквартирного житлового будинку)	рішення Стрийської міської ради від 9 грудня 2009 р. № 432	4611200000:04:005:0012
м. Буськ, вул. Поповича	0,3975	державний акт	будівництво 32-квартирного житлового будинку	рішення Буської міської ради від 2 червня 2010 р., прийняте на 35-й сесії 5-го скликання	4620610100:13:022:0125

Миколаївська область					
м. Миколаїв, просп. Героїв Сталінграда	0,4215	державний акт	будівництво житлового будинку	рішення Миколаївської міської ради від 25 серпня 2011 р. № 8/30	4810137200:15:004:0042
м. Миколаїв, вул. Терасна, земельна ділянка 9	0,2047	витяг з державного реєстру речових прав на нерухоме майно (далі – державний реєстр)	будівництво та обслуговування будівель органів державної влади та органів місцевого самоврядування для обслуговування будівлі гуртожитку	рішення Миколаївської міської ради від 6 вересня 2010 р. № 48/62	4810136300:01:002:0012
м. Чорноморськ, 13 мікрорайон по вул. Героїв Сталінграда	1,23	інформаційна довідка з державного реєстру	будівництво житла військовослужбовця м управління Служби безпеки в Одеській області	рішення Іллічівської міської ради від 3 квітня 2015 р. № 600/41-VI та від 12 червня 2015 р. № 632/75-VI	5110800000:01:001:0007
Полтавська область					
м. Кременчук, вул. Велика набережна	0,1749	державний акт	будівництво і обслуговування багатоквартирного житлового будинку	рішення Кременчуцької міської ради від 30 серпня 2011 р., прийняте на 10-й сесії 6-го скликання	5310436500:09:004:0249
м. Полтава, вул. Комарницького, земельна ділянка 12а/ вул. Комарницького, земельна ділянка 16а	0,915	витяг з державного реєстру	будівництво і обслуговування багатоквартирного житлового будинку	рішення Полтавської міської ради від 18 березня 2014 р., прийняте на позачерговій 40-й сесії 6-го скликання	5310136400:10:001:0094
Рівненська область					
м. Рівне, вул. Олени Теліги	0,45	державний акт	будівництво та обслуговування багатоповерхових житлових будинків	рішення Рівненської міської ради від 24 грудня 2008 р. № 2104	5610100000:01:020:0224
Хмельницька область					
м. Хмельницький, вул. Озерна, 6/1а	0,3757	інформаційна довідка з державного реєстру	будівництво 10-поверхового 80-квартирного житлового будинку	рішення Хмельницької міської ради від 28 вересня 2011 р. № 18	6810100000:16:006:0076
м. Хмельницький, вул. Раскової, 2б	0,22	інформаційна довідка з державного реєстру	будівництво і обслуговування багатоповерхового житлового будинку	рішення Хмельницької міської ради від 15 червня 2011 р. № 32	6810100000:07:005:0089
м. Хмельницький, вул. Старокосятинівське шосе, 2/1є	0,56	витяг з державного реєстру	будівництво і обслуговування багатоквартирного житлового будинку	рішення Хмельницької міської ради від 17 вересня 2014 р. № 79	6810100000:17:002:0175
м. Кам'янець-Подільський, вул. Черняхівського, 45б	0,761	державний акт	будівництво та обслуговування багатоповерхового житлового будинку з вбудованими приміщеннями побутово-соціального призначення	рішення Кам'янець-Подільської міської ради від 10 квітня 2012 р. № 56	6810400000:21:002:0128
Чернігівська область					
м. Чернігів, вул. Стрілецька, 1	0,518	державний акт	проекткування та будівництво багатоквартирного житлового будинку (землі житлової та громадської забудови)	рішення Чернігівської міської ради від 30 листопада 2012 р., прийняте на 27-й сесії 6-го скликання	7410100000:02:008:0100
м. Чернігів, вул. Стрілецька, 1	0,3291	рішення Чернігівської міської ради, витяг з державного реєстру	проекткування та будівництво багатоквартирного житлового будинку (землі житлової та громадської забудови)	рішення Чернігівської міської ради від 26 грудня 2012 р., прийняте на 28-й сесії 6-го скликання	7410100000:02:008:0103
м. Чернівці, вул. Винниченка Володимира	0,5249	інформаційна довідка з державного реєстру	для забудови житлового кварталу	рішення Чернівецької міської ради від 30 березня 2015 р. № 1576	7310136600:32:001:0041
смт Глибока, вул. І. Бойко	0,0621	інформаційна довідка з державного реєстру	будівництво і обслуговування багатоквартирного житлового будинку	рішення Глибоцької селищної ради від 4 вересня 2012 р. № 186-18/12	7321055100:01:004:0653

ВІСТІ ЗВІДУСІЛЬ

ФОТОФАКТ

Фото Юрія САПОЖНИКОВА

ЩЕ БІЛЬШЕ
ФОТО
НА САЙТІ
UKURIER.GOV.UA

ОЩИЩЕННЯ. Охочих зануритися в купіль на Хрещення Господнє в українській столиці цьогоріч було чимало. Кияни мали змогу пірнути в ополонку в Гідропарку, на Оболонській набережній, у Голосіївському парку, на озері Тельбін, у Пирогові та в Мамаєвій слободі.

А в парку культури та відпочинку «Дружби народів» відбувся фестиваль моржів. В межах заходу, окрім обряду освячення води та занурення у водохресну купіль, провели майстер класи з моржування.

За спостереженнями небайдужих, щорік людей, які здійснюють обряд очищення за всіма правилами, більше.

І вишите її життя...

СТО ПЛЮС ДВА. Секрет довголіття простої сільської жінки у любові до праці

Роман КИРЕЙ,
«Урядовий кур'єр»

Скільки себе пам'ятає, Тетяна Марківна Жила з села Байбузи Черкаського району завжди відзначала новорічні та різдвяні свята у веселому, гамірливому колі родичів та друзів. Їхня велика сім'я щоразу збиралася цієї січневої пори, аби погомоніти, поспівати. Так непомітно й дали народження, які також припадали на ці дні, спливали одна за одною, ніби колгоспні коні пробігали мимо й розтавали в ранковому тумані. Ось і добігли вони до сотні. Зі сторічним ювілеєм недавно її вітали всім селом, ще й з району керівники приїхали. Та це не така вже й знаменна дата, як вважає ювілярка. Тим паче, що, як з'ясувалося при глибшому дослідженні, їй насправді вже виповнилося 102 роки.

У селі як раніше було? За роботою забували не те що якісь папірці, а й себе самого. Працювали день і ніч — то в колгоспі, то вдома, аби якось звести кінці з кінцями та сім'ю нагодувати, вдягнути. Коли вже там було про документи думати! Нібито лежало десь посвідчення про народження. А коли на пенсію зіб-

ралася, кинулися метрику шукати, а її давно й слід проховало. Довелося за допомогою свідків встановлювати вік та стаж. Ото й оформили в сільській раді папери, нібито вона 1917 року народження. Оскільки великого значення тоді це не мало, то так все й лишилося. Тільки тепер порахували якось, і виходить, що вже виповнилося Тетяні Марківні на два роки більше.

За домашнє господарство тепер відповідає їй 70-річна донька (вона найстарша з дітей) Катерина. Вона й доглядає матір, дає лад домашньому господарству. А як збереться вся велика родина — тісно стає в хаті: троє дітей із невістками та зятями, шестеро внуків, восьмеро правнуків і дворічний праправнук Денис. Радіє Тетяна Марківна: ото, каже, моя найбільша гордість.

Що б таке згадати за цю сотню прожитих років? Революції, зрозуміло, не пам'ятає, ще маленькою була, але війни — громадянська та Друга світова, голодомори глибоко засіли в пам'яті. Ще й тепер інколи бачить у тривожних снах, як німецькі зайти колонами машин їдуть селом, як зганяють на площу односельців. Сон завжди закінчується однаково — заплаканим об-

личчям малюка, мати якого загинула під час бомбардування. Жене від себе ті воєнні жахи, а вони повертаються, ніби вросли в саме її єство. Пригадує, як хвалили її сільське керівництво, ставило за приклад за сумлінну роботу. Але то все звичне. Роки уже майже стерли з пам'яті образи, яка померла, коли Тетяні було ще тільки п'ять років. Проте десь глибоко в серці променіють її лагідний голос та тепло рідної усмішки. Батько незабаром оженився вдруге, проте материнської ласки дівчинка вже так і не зазнала. Голодний 1933-й забрав у неї останніх найрідніших людей — сестру і батька, а тодішня влада — хату. Відтоді дівчина знала лише найми й тяжку працю.

Микита, чоловік Тетяни Марківни, був людиною доброю та чуйною. Дітей змалку разом привчали до праці, щоб і хвилини не байдикували. Хату поставили самі. Як не важко було, будували її вдвох. Микита — на всі руки майстер — сам усе витесав, вона чим могла допомагала, а саман удвох місили. Будинок вийшов непоганий, але головне, що там завжди жило тепло душі його господині. Діти та внуки, коли вже й у свої оселі перебралися, люблять

навідуватися до бабусі Тані. Кажуть: тут завжди так світило, празниково, ніби в раю. Мабуть, такий сяючий колорит створюють численні вишивані роботи Тетяни Марківни. Тут і килими, і напирники, і рушники, і простирадла... На них — вигадливе різноманітне кольорами нелегке життя простої сільської жінки, для якої найвище щастя — домашній затишок, благополуччя рідних.

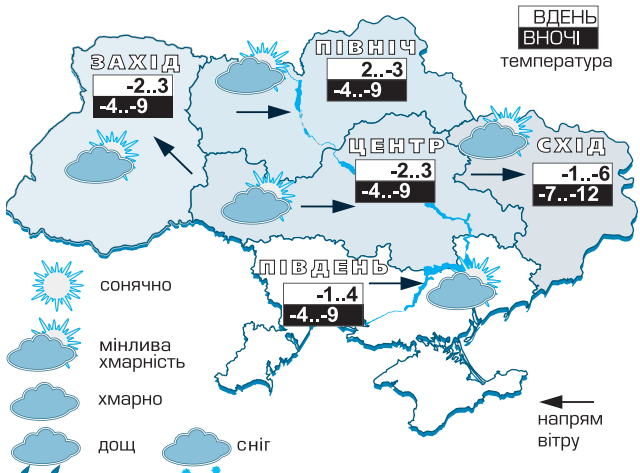
— І коли вона знаходила час на вишивання — ніхто не знає, — дивується друга донька Тетяни Марківни — Марія. — Мабуть, уночі. І дітей та внуків цьому ремеслу навчила.

— Який секрет довголіття? — перепитує ювілярка. — Та немає ніякого! Без роботи всидіти не можу — оце і весь секрет.

А діти додають, що їсть Тетяна Марківна зовсім мало. До гулянь та інших розваг байдужа. Телевізор не дивилася — каже, тільки очі від нього болять. Навесні старанно садить насіння, а восени допомагає врожай збирати.

Так і живе вона: від весни до осені, від осені — до весни. Ось і нині у вузликів та баночках зберігає насіння. Весна вже не за горами, каже. Скоро сіяти...

ПОГОДА НА ЗАВТРА

ТЕМПЕРАТУРА ПО ОБЛАСТЯХ УКРАЇНИ НА 22 СІЧНЯ

Область	Ніч	День	Область	Ніч	День
Київська	-4 -9	+2 -3	Черкаська	-4 -9	+2 -3
Житомирська	-4 -9	-2 +3	Кіровоградська	-4 -9	-2 +3
Чернігівська	-5 -10	0 -5	Полтавська	-5 -10	-1 -6
Сумська	-6 -11	-1 -6	Дніпропетровська	-5 -10	-1 -6
Закарпатська	-5 -10	-1 +4	Одеська	-4 -9	-1 +4
Рівненська	-4 -9	-2 +3	Миколаївська	-4 -9	-1 +4
Львівська	-4 -9	-2 +3	Херсонська	-5 -10	-2 +3
Івано-Франківська	-6 -11	-2 +3	Запорізька	-5 -10	0 -5
Волинська	-4 -9	-2 +3	Харківська	-7 -12	-1 -6
Хмельницька	-4 -9	-2 +3	Донецька	-7 -12	-1 -6
Чернівецька	-8 -13	-2 +3	Луганська	-7 -12	-1 -6
Тернопільська	-4 -9	-2 +3	Крим	-3 -8	-2 +3
Вінницька	-4 -9	-2 +3	Київ	-5 -7	-1 +1

Укргідрометцентр

Українці приєдналися до вимог відсторонити Росію від усіх змагань

Ганна РОМАШКО
для «Урядового кур'єра»

ЗА ЧИСТОТУ РЕКОРДІВ. Національний антидопінговий центр України приєднується до вимог 19 національних антидопінгових державних організацій щодо відсторонення Росії від усіх міжнародних змагань. Про це повідомляє офіційний сайт НАДЦУ.

Як відомо, 10 січня 2017 року в Дубліні (Ірландія) завершив роботу спеціальний саміт Національних антидопінгових організацій (НАДО).

На ньому було обговорено другу частину звіту пана Макларена щодо розслідування факту системного державного сприяння використанню допінгу в російському спорті.

«У світлі наведених у звіті фактів лідери низки НАДО закликали усунути всі російські спортивні організації від міжнародних змагань (з наданням можливості російським спортсменам виступати як нейтральні атлети за умови виконання ними певних вимог); крім того, запропоновано оголосити мораторій на проведення будь-яких міжнародних змагань на території Російської Федерації у майбутньому, а також скасувати проведення вже призначених міжнародних змагань», — йдеться у зверненні.

Зазначається, що відповідні прес-релізи нині розміщено на сайтах національних антидопінгових організації Австрії, Бельгії, Данії, Естонії, Ірландії, Іспанії, Канади, Нідерландів, Німеччини, країн Південної Африки, Польщі, Словенії, США, Фінляндії, Франції, Хорватії, Швейцарії, Швеції та Японії.

«Мінмолодьспорту та Національний антидопінговий центр України категорично засуджують грубі порушення міжнародних антидопінгових правил, принципів чесної гри, моральних та етичних норм спорту, які здійснювалися Росією на державному рівні.

Національний антидопінговий центр України приєднується до заклику зазначених країн щодо усунення російських спортивних організацій від міжнародних змагань і запровадження мораторію на проведення міжнародних змагань на території РФ, а також схвалює всі дії ВАДА та підтримує створення незалежного органу з тестувань», — додається у заяві організації.

Відповідного листа від НАДЦ України офіційно надіслано до Інституту національних антидопінгових організацій (ІНАДО).

Вулицею Героя України «інші» ходитимуть люди

Павло КУЩ,
«Урядовий кур'єр»

ПАМ'ЯТЬ. Громадськість міста Бахмут, що на Донеччині, після тривалого протистояння з опонентами нарешті відстояла свою ініціативу перейменувати одну з тутешніх вулиць іменем Героя України Дмитра Чернявського. Під час громадських слухань було вирішено назвати на честь зем-

ляка вулицю, що якийсь час звалася імені «60 років утворення СРСР».

Дмитро Чернявський народився в селищі Артемівське Артемівського району Донецької області. І саме він 22-річний студент і громадський активіст став найпершою жертвою кривавої «руської весни» — 13 березня 2014 року після мирного мітингу за єдність України загинув від

ножового поранення на центральній площі Донецька під час нападу на беззбройних людей заназісних проросійських носіїв «руського міра» із металевими трубами, арматурою та ножами. 20 лютого 2015 року Указом Президента України Дмитру Чернявському присвоєно звання Герой України (посмертно) із врученням ордена «Золота Зірка».

...Утім, на жаль, вшанування пам'яті загиблого відбувається за немолої кількості проросійських опонентів і просто байдужих людей, а це дуже нагадує події ліховісної весни 2014-го. Приміром, на згадку про громадських слуханнях за рішення про перейменування вулиці віддали голоси 50 присутніх із 91 зареєстрованого. Погодьтеся, «інших» і досі не мало.